Η ΑΥΤΟΚΡΙΤΙΚΗ ΤΩΝ ΖΑΠΑΤΙΣΤΑΣ

Του Raul Zibechi

Πηγή desinformemonos.org (Μετάφραση ***Calendario*** *Zapatista)*

Έχω σχολιάσει επανειλημμένα το γεγονός ότι η αυτοκριτική έχει εξαφανιστεί από την αριστερά σε όλον τον κόσμο, ακόμη και από εκείνην που αυτοαποκαλείται επαναστατική ή ριζοσπαστική. Το γεγονός ότι μια πρακτική, η οποία έχει κεντρικό ρόλο στην πολιτική, απουσιάζει από τη δράση εκείνων που θέλουν να αλλάξουν τον κόσμο, είναι ένα στοιχείο που οδηγεί στην κατάρρευση, συνολικά, της αριστεράς και των αντι-συστημικών κινημάτων.

Κατά τη διάρκεια της πρώτης εβδομάδας του Αυγούστου, σταθήκαμε μάρτυρες ενός εντελώς πρωτοφανούς συμβάντος μεταξύ των κινημάτων που αγωνίζονται για να αλλάξουν τον κόσμο. Συνέβη στο σπορείο Comandanta Ramona του καρακόλ* της Μορέλια, στη διεθνή συνάντηση Αντιστάσεις και Εξεγέρσεις: «Μερικά μέρη του συνόλου». Κατά τη διάρκεια κάποιων ημερών παρουσιάστηκαν θεατρικά έργα με θέματα που ξεκινούσαν από μια συνέλευση των νεκρών (εκείνων που έπεσαν στον αγώνα), οι οποίοι διδάσκουν στους Ζαπατίστας πώς να μην επαναλαμβάνουν παλαιά λάθη, για να φτάσουν μέχρι τον διάλογο μεταξύ των αγέννητων ακόμα ανθρώπων (που τους υποδύθηκαν εκατό άτομα ντυμένα σαν σπερματοζωάρια και ωάρια), στους οποίους μετέφεραν τις σκέψεις τους.

Χιλιάδες άνθρωποι μπορέσαμε να δούμε και να ακούσουμε τα έργα, από Μεξικανούς και ξένους που συμμετείχαν, μέχρι βάσεις στήριξης**, μέλη της πολιτοφυλακής. Το πιο εντυπωσιακό ήταν το πώς παρουσίαζαν τα λάθη που έκαναν οι Συμβούλια Καλής Διακυβέρνησης*** και οι αυτόνομοι ζαπατιστικοί δήμοι, τις διάφορες μορφές διαφθοράς, όπως υπεξαιρέσεις χρημάτων που ανήκαν σε συλλογικές δομές, μέχρι και τις καταχρήσεις και τις κακές πρακτικές των αρχών.

Ένα πρώτο πράγμα που πρέπει να υπογραμμιστεί είναι ότι οι εκατοντάδες Ζαπατίστας, οι οποίοι ερμήνευαν τα έργα, ήταν όλοι τους πολύ νέοι στην ηλικία, με ίση συμμετοχή των δύο φύλων. Ο τρόπος ερμηνείας και η συμπεριφορά τους πάνω στην τεράστια σκηνή που βρίσκεται στο κέντρο του σπορείου (μεγέθους γηπέδου ποδοσφαίρου) αποκαλύπτουν ότι είχαν πραγματοποιηθεί πρόβες για μήνες με τη συμμετοχή των βάσεων στήριξης διαφορετικών κοινοτήτων και καρακόλ, πράγμα που δείχνει την ύπαρξη ενός τεράστιου έργου συντονισμού μεταξύ των ζαπατιστικών περιοχών

για τη συγγραφή σεναρίων και για τις πρόβες για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα. Αυτό που παρέμεινε αθέατο μου φαίνεται εξίσου σημαντικό με αυτό που ακούσαμε.
Αλλά αυτό που μου φαίνεται σχεδόν απίστευτο στην αυτοκριτική, επειδή δεν είχε συμβεί ποτέ, αυτό που δεν το είχα δει ποτέ σε περισσότερα από 55 χρόνια πολιτικής και κινηματικής στράτευσης, είναι το πώς, το πού και το για ποιον. Η αυτοκριτική ήταν δημόσια, μπροστά στις βάσεις στήριξης και στους Μεξικανούς και ξένους συμμετέχοντες, καθώς και σε όσους παρακολουθούσαν εξ αποστάσεως μέσα από δίκτυα και πλατφόρμες. Την άσκησαν απλοί άνθρωποι, νεαροί Ζαπατίστας, οι οποίοι αμφισβητούσαν τους τρόπους με τους οποίους ενεργούσαν οι δικές τους αρχές διακυβέρνησης. Την παρουσίασαν υπό μορφή θεατρικών παραστάσεων, με μια καλή δόση χιούμορ, κάτι που δεν σημαίνει ότι οι κριτικές δεν ήταν αυστηρές ή/και δεν πήγαιναν εις βάθος, αλλά αποκαλύπτει μια κατάσταση που χαρακτηρίζεται από μια διάθεση γαλήνια και στοχαστική.
Στην πολιτική κουλτούρα στην οποία ανατραφήκαμε κατά τη διάρκεια της παγκόσμιας επανάστασης του 1968 (όπως την αποκαλούσε ο Wallerstein), η αυτοκριτική ήταν σημαντική, αλλά με την πάροδο του χρόνου έγινε σχεδόν ανύπαρκτη και όλα τα κακά άρχισαν να αποδίδονται στον εχθρό. Ίσως γι’ αυτό ο υποδιοικητής Μωυσής, ο οποίος παρενέβη πολλές φορές κατά τη διάρκεια της συνάντησης, τόνισε ότι «δεν προέρχονται όλα τα προβλήματα από τον καπιταλισμό» (παραθέτω από μνήμης). Σε γενικές γραμμές, εάν και όταν υπάρχει αυτοκριτική, αυτή μέχρι τώρα προέρχεται από την ηγεσία, ποτέ -μα πραγματικά ποτέ- από τη βάση. Οι ηγέτες ήταν αυτοί που αποφάσιζαν ως τώρα τι ήταν σωστό και τι λάθος, και η υπόλοιπη οργάνωση τους ακολουθούσε προς αυτή την κατεύθυνση. «Κάθε βάση στήριξης πρέπει να μπορεί να ασκεί κριτική στην διακυβέρνησή της», ειπώθηκε σε μία από τις θεατρικές παραστάσεις.
Στον ζαπατισμό υπάρχει μια ριζική αντιστροφή αυτής της ιεραρχικής πρακτικής. Η αυτοκριτική δεν είναι μόνο δημόσια και ανοιχτή, αλλά γίνεται από κάτω προς τα πάνω. Θα ήταν κάτι πολύ διαφορετικό αν συνοψιζόταν σε ένα ανακοινωθέν. Το γεγονός ότι είναι η βάση των Ζαπατίστας αυτή που την πραγματοποιεί αποδεικνύει δύο βασικά πράγματα: την ανυποχώρητη σθεναρή και επίμονη ηθική σταθερότητα και συνέπεια , καθώς και την πολιτική απόφαση ότι είναι οι οργανωμένες κοινότητες αυτές που καθορίζουν την πορεία του κινήματος. Αυτό δεν σημαίνει ότι ο

capitan Μάρκος, ο υποδιοικητής Μωυσής ή η CCRI (Παράνομη Επαναστατική Ιθαγενική Επιτροπή) δεν έχουν κανένα ρόλο, αλλά ότι έχουν λάβει την ηθική και πολιτική απόφαση να διοικούν υπακούοντας, πράγμα που δεν είναι συνθηματολογία, αλλά συγκεκριμένη και πραγματική πρακτική, η οποία καθοδηγεί τις ενέργειές τους.
Από εκεί ίσαμε το γκρέμισμα της ιεραρχικής πυραμίδας ήταν μονάχα ένα βήμα, το οποίο έγινε επίσης συλλογικά, από κάτω προς τα πάνω. Πρώτα, θυμήθηκαν τα θετικά στοιχεία των Συμβουλίων Καλής Διακυβέρνησης και των αυτόνομων δήμων, που δεν είχαν μόνο προβλήματα, αλλά λειτούργησαν και ως σχολείο για την αυτονομία.
Φτάνοντας σε αυτό το σημείο εγώ, καθώς και οι συμμετέχοντες με τους οποίους μπόρεσα να μοιραστώ τις απόψεις μου, πιστεύω ότι πρέπει να υποκλιθούμε μπροστά στον EZLN και τις βάσεις στήριξης, για τη συνέπεια τους, για το ότι είναι αυτό που είναι και μας δείχνουν δρόμους που δεν είχε διανύσει ποτέ πριν κανένα κίνημα, σε όλο τον κόσμο, σε όλη την ιστορία. Η ζαπατιστική επανάσταση είναι μια πραγματική επανάσταση, που δεν παίζει με τις λέξεις, αλλά δείχνει πρακτικές για την αλλαγή εις βάθος, μη καπιταλιστικές, μη πατριαρχικές.
Μεγάλωσα και διαμορφώθηκα στα χρόνια της κινεζικής πολιτιστικής επανάστασης, στην οποία προσχώρησα ιδεολογικά με ενθουσιασμό, επειδή πίστευα ότι ήταν η συνέχιση του αγώνα μετά την κατάκτηση της εξουσίας, σε αντίθεση με ό,τι είχε συμβεί στη Σοβιετική Ένωση, όπου κάθε κριτική από τα κάτω καταστελλόταν. Στη συνέχεια μάθαμε ότι η κινητοποίηση των μαζών είχε προωθηθεί από τις κομματικές ηγεσίες, για να επιλυθούν διαμάχες μεταξύ των ελίτ χρησιμοποιώντας τις μάζες, όπως πάντα. Αυτό είναι φρικτό, γιατί χύθηκε αίμα των από κάτω για να ενισχυθεί η πυραμίδα.
Σε τούτες τις στιγμές του παγκόσμιου ζόφου, των γενοκτονιών και των σφαγών που επιτελούν οι από πάνω, ο ζαπατισμός είναι η μόνη ελπίδα. Ακέραιος, ακηλίδωτος, με λάθη αλλά χωρίς φρικαλεότητες. Αποτελεί την εξαίρεση στον μικρό αντι-συστημικό κόσμο, και ως τέτοια πρέπει να τον αναγνωρίσουμε. Οι Ζαπατίστας το πέτυχαν χωρίς να παραδοθούν, χωρίς να πουληθούν, χωρίς να υποκύψουν… και χωρίς να παραδώσουν τα όπλα.
****
**Caracol, στο πρωτότυπο. Σύμβολο αιώνων για τους πολιτισμούς Μάγια, η λέξη στα ισπανικά σημαίνει σαλιγκάρι, σπείρα αλλά και*

κοχύλι. Έτσι ονόμασαν οι Ζαπατίστας τα οργανωτικά και διοικητικά κέντρα των εξεγερμένων αυτόνομων κοινοτήτων, που δημιουργήθηκαν το 2003. (ΣτΜ)
***Ο "κορμός" του ζαπατιστικού κινήματος. Οι βάσεις στήριξης του EZLN αποτελούνται από χιλιάδες γυναίκες, άνδρες και παιδιά που ζουν, οργανώνονται και αγωνίζονται στις εξεγερμένες αυτόνομες ζαπατιστικές κοινότητες. (ΣτΜ)*
**** Τα καρακόλ ήταν η έδρα των Συμβουλίων Καλής Διακυβέρνησης, δηλαδή των τοπικών αυτόνομων κυβερνήσεων των ζαπατιστικών λαών, τα μέλη των οποίων ορίζονταν από τις συνελεύσεις των κοινοτήτων ήταν ανακλητά ανά πάσα στιγμή και εναλλάσσονταν στα διοικητικά καθήκοντά τους κυκλικά. Τα Συμβούλια καταργήθηκαν πριν δύο περίπου χρόνια. (ΣτΜ)*
Υ.Γ.: Η ΑΥΤΟΚΡΙΤΙΚΗ ΤΩΝ ΖΑΠΑΤΙΣΤΑΣ
είναι ο τίτλος άρθρου γραμμένου «εν θερμώ» (11/8) από τον δημοσιογράφο, συγγραφέα και σύντροφο στους αγώνες της Λατινικής Αμερικής Raúl Zibechi (https://en.wikipedia.org/wiki/Ra%C3%BAl_Zibechi). Δημοσιευμένο στο site δημοσιογραφικής ενημέρωσης και σχολιασμού "από τα κάτω" desinformemonos (https://desinformemonos.org), με αφορμή τη συμμετοχή του R. Zibechi στη συνάντηση των Ζαπατίστας με αντικαπιταλιστικά κινήματα από όλο τον κόσμο, την πρώτη και τη δεύτερη εβδομάδα του Αυγούστου

«Δεν υπάρχουν νεκρά παιδιά στη Γάζα· κι αν υπάρχουν, καλά που τα σκοτώσαμε.»

Του Ρόν Ντοντάι (αναπληρωτής καθηγητής στο Τμήμα Κοινωνιολογίας και Ανθρωπολογίας, Πανεπιστήμιο Μπεν-Γκουριόν)

Μετάφραση Παναγιώτης Λυκόγιαννης

Σε αυτό τον πόλεμο, συγκλίνανε δύο στάσεις που προϋπήρχαν στην

ισραηλινή κοινωνία: η άρνηση των φρικαλεοτήτων που διαπράττει το Ισραήλ εις βάρος των Παλαιστινίων και, ταυτόχρονα, η δικαιολόγηση τους. Αλλά οι εικόνες από τη Γάζα διαταράσσον λίγο αυτή την σύγκλιση και ξαναφέρνουν την ντροπή.

Περίπου μια δεκαετία πριν, προς το τέλος της περιόδου των κοινών διαδηλώσεων της Παρασκευής ενάντια στο τείχος, οι φίλοι μου από την Ιερουσαλήμ κι εγώ συνηθίζαμε να πηγαίνουμε στην εβδομαδιαία πορεία στο Αλ-Μαασάρα, κοντά στη Βηθλεέμ. Ένα από τα καθιερωμένα τελετουργικά – δίπλα στα πανό, τα συνθήματα, τις συγκρούσεις με τους στρατιώτες – ήταν η ομιλία εμψύχωσης του Μαχμούντ, ενός από τους τοπικούς ηγέτες. Μιλούσε κρατώντας το κινητό του και επαναλάμβανε ξανά και ξανά:
“Δεν θα υπάρξει άλλη Νάκμπα, γιατί τώρα έχουμε αυτό. Έχουμε smartphone. Έχουμε Facebook. Αν προσπαθήσουν να μας κάνουν άλλη Νάκμπα, όλοι θα δουν, θα ξέρουν και θα το σταματήσουν. Το ’48 δεν είχαμε ούτε smartphone ούτε Facebook. Τώρα αυτό δεν θα ξανασυμβεί.”
Έτσι μιλούσε κάθε Παρασκευή – στους Ισραηλινούς, στους Παλαιστίνιους, στους διεθνείς ακτιβιστές, στους στρατιώτες, στον ίδιο του τον εαυτό. Είχε πειστεί για αυτό. Δυστυχώς, έκανε λάθος.

Η επανέναρξη της βοήθειας προς τη Γάζα: “Μας δίνουν να φάμε μόνο και μόνο για να μη λιμοκτονήσουμε μπροστά στις κάμερες.”

Η επίθεση στη Γάζα είναι ίσως η πιο καταγεγραμμένη στην ιστορία, τόσο σε όγκο τεκμηρίωσης όσο και σε άμεση διάδοση (παρά το γεγονός ότι το Ισραήλ εμποδίζει την είσοδο ξένων δημοσιογράφων). Αυτό γίνεται μέσω των κινητών και των μέσων κοινωνικής δικτύωσης αλλά και με τις πιο παραδοσιακές μεθόδους καταγραφής και διάδοσης, που εξακολουθούν να παίζουν τον ρόλο τους. Σε μέρη όπως η Βοσνία μπορούσε κανείς μόνο να ονειρευτεί τη δυνατότητα να αποτυπώσει φρικαλεότητες από τόσες οπτικές γωνίες και να τις διαδώσει παγκοσμίως σε πραγματικό χρόνο. Κι όμως, στις εικόνες των παιδιών που πεθαίνουν, που πεινούν, που αργοσβήνουν στη Γάζα, η ισραηλινή κοινωνία (ως επί το πλείστον) απαντά με δύο τρόπους: ο ένας είναι να ισχυριστεί

πως όλα είναι ψευδή, και ο άλλος ότι τους αξίζει. Και πολύ συχνά, ίσως τις περισσότερες φορές, με έναν παράδοξο συνδυασμό και των δύο.Την αντίδραση της πλειοψηφίας της ισραηλινής κοινωνίας στις εικόνες από τη Γάζα μπορεί να τη συμπυκνώσει κανείς σε μια φράση: **Δεν υπάρχουν νεκρά παιδιά στη Γάζα· κι αν υπάρχουν, καλά που τα σκοτώσαμε.**

Η άρνηση των φρικαλεοτήτων είναι ένα παγκόσμιο φαινόμενο, αλλά η ισραηλινή κοινωνία πάντα ξεχώριζε σε αυτό ιδιαίτερα. Δεν είναι τυχαίο ότι το σημαντικότερο ακαδημαϊκό έργο για την άρνηση φρικαλεοτήτων, το βιβλίο *States of Denial* του μεγάλου κοινωνιολόγου Στάνλεϊ Κοέν από το 2001, γράφτηκε εμπνευσμένο από την περίοδο που ζούσε στο Ισραήλ και συμμετείχε σε οργανώσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων που ιδρύθηκαν στην αρχή της Πρώτης Ιντιφάντα. Ο Κοέν διατύπωσε το ρεπερτόριο των ακαδημαϊκών και λαϊκών αρνήσεων ως απάντηση σε ισχυρισμούς για φρικαλεότητες και παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων: «Δεν συνέβη» (κανείς δεν το είδε); «Αυτό που συνέβη ήταν κάτι άλλο απ’ ό,τι φαίνεται» (δεν ήταν βασανιστήρια, αλλά ήπια σωματική πίεση); «Δεν υπήρχε άλλη επιλογή» (όταν υπάρχει μια έτοιμη βόμβα, τα βασανιστήρια είναι το αναγκαίο κακό).

Αυτές οι αρνήσεις προέρχονται από τον κόσμο της «καθαρότητας των όπλων» και του «πυροβολούν και κλαίνε», αλλά όσο αηδιαστικές κι αν είναι, περιέχουν σημαντικά στοιχεία. Σε αυτόν τον λόγο υπάρχει η υπόθεση ότι, σε θεμελιώδες επίπεδο, είναι κακό να διαπράττει κανείς φρικαλεότητες (βασανιστήρια, θανάτους αμάχων, εκτοπισμούς) και συνεπώς πρέπει να βρίσκουμε τρόπους να απομακρυνθούμε απ’ αυτές· και υπάρχει επίσης μια βασική αναγνώριση των αξιών της αλήθειας, της τεκμηρίωσης και της αποκάλυψης. Η υποκρισία του κόσμου της «καθαρότητας των όπλων» – ο μύθος ότι οι Ισραηλινοί ενεργούν μόνο για αυτοάμυνα – προκαλεί αποστροφή, αλλά μια τέτοια υποκρισία επιτρέπει επίσης μια διόρθωση, έστω και μερική. Το χάσμα μεταξύ ρητορικής και πραγματικότητας, η αποκάλυψη του οποίου μέσω συστηματικής τεκμηρίωσης προκαλεί τουλάχιστον ντροπή, μπορεί να λειτουργήσει ως μοχλός αλλαγής. Σε έναν τέτοιο κόσμο, οι

εικόνες από κινητά που διαδίδονται γρήγορα έχουν πράγματι καθοριστική σημασία.

Αλλά ο κόσμος σήμερα είναι διαφορετικός. Από τη μία πλευρά, το ένστικτο να απορρίπτει κανείς κάθε καταγραφή από τη Γάζα ως ψευδή ριζώθηκε γρήγορα στον ισραηλινό λόγο, από τον πρωθυπουργό μέχρι τον τελευταίο σχολιαστή. Η ρίζα αυτού του φαινομένου βρίσκεται στις θεωρίες συνωμοσίας από τις ΗΠΑ, που, όπως η έννοια του “deep state”, μετανάστευσαν εδώ με τη φροντίδα της δεξιάς. Ο δημοσιογράφος και φίλος του Τραμπ, Άλεξ Τζόουνς, ένας από τους πιο γνωστούς διακινητές θεωριών συνωμοσίας, συμπεριέλαβε τις συνωμοσιολογικές αρνήσεις με τρόπο διαβόητο και ευρέως γνωστό το 2012, όταν ισχυρίστηκε ότι η σφαγή των παιδιών στο δημοτικό σχολείο του Σάντι Χουκ, η οποία είχε τεκμηριωθεί εκτενώς, ήταν στην πραγματικότητα ψευδής. Αντίθετα με τα τεκμήρια, ο Τζόουνς υποστήριζε ότι επρόκειτο για στημένη παραγωγή με ηθοποιούς που υποδύονταν τους νεκρούς μπροστά στις κάμερες, ως μέρος συνωμοσίας του Δημοκρατικού Κόμματος για τον περιορισμό του δικαιώματος των Αμερικανών να φέρουν όπλα.

Εκδοχές αυτού του λόγου εισχώρησαν σιγά-σιγά στον ισραηλινό δημόσιο λόγο που αρνείται τις επιθέσεις κατά των Παλαιστινίων, αρχικά στο διαδίκτυο και αργότερα και στον επίσημο λόγο, πολύ πριν τον Οκτώβριο του 2023. Αλλά από τότε έγιναν η κύρια, και συχνά σχεδόν αυτόματη, αντίδραση: ένα βίντεο με παλαιστίνιους γονείς που κρατούν το σώμα ενός βρέφους είναι στην πραγματικότητα ηθοποιοί που κρατούν κούκλα, εικόνες από πυροβολισμούς αμάχων δημιουργήθηκαν από τεχνητή νοημοσύνη, ή παραποιήθηκαν ή προέρχονται από άλλη χώρα, και ούτω καθεξής.

Στον προηγούμενο κόσμο του διαλόγου οι καταγραφές—αρνήσεις, οι ισχυρισμοί περί στημένων γίνονταν τουλάχιστον με περίπλοκο τρόπο, με επένδυση χρόνου και πόρων. Κάποιοι από εμάς θυμόμαστε ακόμα την υπόθεση του βίντεο που κατέγραφε τους πυροβολισμούς κατά του Μοχάμεντ αλ-Ντούρα, του 12χρονου παιδιού που σκοτώθηκε στη Γάζα τον Σεπτέμβριο του 2000 και έγινε ένα από τα σύμβολα της Δεύτερης Ιντιφάντα. Η προσπάθεια από Ισραηλινούς και φιλοϊσραηλινούς να υποστηρίξουν ότι το συμβάν ήταν σκηνοθετημένο απαιτούσε εκατοντάδες ώρες εργασίας, ρεπορτάζ και ντοκιμαντέρ, με σχολαστική ανάλυση των γωνιών βολής, της βαλλιστικής και των εγκληματολογικών στοιχείων. Σήμερα, μια απλή καταγραφή απορρίπτεται με τη λέξη ψευδής, χωρίς ιδιαίτερη προσπάθεια πέρα από αυτό. Δεν πρόκειται για σύνθετες και περίπλοκες θεωρίες συνωμοσίας, αλλά για μια απλούστερη εκδοχή, που στην ακαδημαϊκή βιβλιογραφία ονομάζεται “συνωμοσιοκρατία” – η απόρριψη κάθε ισχυρισμού που δεν συμφωνεί με το συμφέρον του αρνητή ως ψευδή.

Παρόμοιες αρνήσεις εμφανίζονται σε αντίδραση σε τεκμήρια φόνων, καταστροφών και βομβαρδισμών. Έτσι, στην έκθεση "Κριτική εξέταση κατηγοριών περί 'γενοκτονίας'" του Ντάνι Ορμπάχ και συνεργατών του, περιλαμβάνεται μια ενότητα υπό τον τίτλο "Πλαστά ή δημιουργημένα από τεχνητή νοημοσύνη". Ο όρος "Pallywood" (Palestinian Hollywood), που επίσης μετανάστευσε από τις ΗΠΑ στον ισραηλινό λόγο, συνοδεύει σημαντικό μέρος αυτού του λόγου, σύμφωνα με τον οποίο τα ντοκουμέντα για τη δολοφονία και τα δεινά των Παλαιστίνιων είναι στην πραγματικότητα κατασκευασμένα και σκηνοθετημένα, ως μέρος μιας "κινηματογραφικής βιομηχανίας", μια συνωμοσία στην οποία συμμετέχουν Παλαιστίνιοι, οργανώσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων και διεθνή ΜΜΕ.

Αξίζει να τονιστεί ότι τα ντοκουμέντα φρικαλεοτήτων πάντα αντιμετωπίζονταν με υπεκφυγές και αρνητικές αντιδράσεις, αλλά η κατάσταση σήμερα είναι θεμελιωδώς διαφορετική. Υπό την επίδραση της εποχής της "μετα-αλήθειας", της γενικής (μερικώς δικαιολογημένης) αμφισβήτησης σχετικά με χειραγωγήσεις και AI, της διάλυσης των θεσμοθετημένων μέσων, το αντανακλαστικό του

σχολιαστή να φωνάζει “ψευδές” είναι ευρύτερο και πιο καταστροφικό από τις παραδοσιακές αντιδράσεις τύπου “ανταποδώσαμε αυτό που δεχτήκαμε πρώτοι”. Υπό το πρόσχημα της εγκληματικής άρνησης του συντριπτικού μέρους των ισραηλινών μέσων να δείξουν σκηνές από τη Γάζα, η αντίδραση του ισραηλινού κοινού στις εικόνες που καταφέρνουν να περάσουν είναι ένα είδος συλλογικού “χαχαχα”.

Αλλά αυτό το “χαχαχα”, σχεδόν ταυτόχρονα, συνδυάζεται με το “καλά να πάθουν·”. Η άρνηση και η δικαιολόγηση είναι πλεγμένες με τρόπο που φαίνεται παράδοξος από έξω, αλλά στην ουσία αντανακλά το ίδιο συναίσθημα. Οι εικόνες αμάχων που σκοτώνονται είναι ψεύτικες ή ότι δεν υπάρχουν άμαχοι στη Γάζα – αυτή είναι η ουσία. Έτσι, ο επίσημος εκπρόσωπος της ισραηλινής κυβέρνησης, ο Υπουργός Αμιχάι Ελιού, δήλωσε: “**Δεν υπάρχει πείνα στη Γάζα, και όταν σας δείξουν εικόνες παιδιών που πεινούν, κοιτάξτε δίπλα – θα δείτε πάντα κάποιον που τρώει κανονικά και δεν έχει κανένα πρόβλημα και ότι πρόκειται για μια εκστρατεία ψεύδους**” Αλλά στην ίδια συνέντευξη είπε επίσης: “Δεν υπάρχει λαός που ταΐζει τους εχθρούς του… Τρελαθήκαμε; Πρέπει να ασχοληθούμε με αυτό;… Την ημέρα που θα επιστρέψουν οι όμηροι – δεν θα υπάρχει πείνα. Την ημέρα που θα σκοτώσουν τους μαχητές της Χαμάς – δεν θα υπάρχει πείνα.

Και εδώ βρίσκεται η δεύτερη πρόκληση για την πίστη ότι τα smartphones και τα κοινωνικά δίκτυα μπορούν να σταματήσουν τις φρικαλεότητες. Ο αγώνας για τα ανθρώπινα δικαιώματα στηρίζεται εδώ και καιρό στην υπόθεση ότι η καταγραφή παραβιάσεων θα “ντροπιάσει” τους δράστες και θα τους αναγκάσει να αλλάξουν συμπεριφορά. Αλλά τι συμβαίνει όταν οι δράστες δεν αισθάνονται πλέον ντροπή και αγνοούν ανοιχτά την ηθική καταδίκη και ακόμη και την ίδια την έννοια της αλήθειας; Στην περίπτωση αυτή, η καταγραφή και η διάδοση, όσο γρήγορη ή ευρεία κι αν είναι, χάνουν τη δύναμή τους.

Το θέμα εδώ είναι ότι πολιτικοί, στρατιωτικοί και πολιτιστικοί ηγέτες ομολόγησαν ανοιχτά, εκούσια, με υπερηφάνεια, αυτό που υπό άλλες συνθήκες οι οργανώσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων θα πάσχιζαν να αποδείξουν.. Μετά από χρόνια άρνησης της Νάκμπα, συμπεριλαμβανομένης μιας σχεδόν απαγόρευσης της χρήσης του όρου, ο Άβι Ντίχτερ δηλώνει υπερήφανα ότι πραγματοποιούμε στη Γάζα μια δεύτερη Νάκμπα. Αν παλαιότερα τα βίντεο των εθελοντών του B’Tselem αποκάλυπταν φρικαλεότητες και η απάντηση του εκπροσώπου του IDF ήταν να πει ότι τα γεγονότα παρουσιάστηκαν

εκτός πλαισίου, σήμερα οι στρατιώτες οι ίδιοι τραβούν με υπερηφάνεια βίντεο που καταγράφουν παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων και τα ανεβάζουν με χαρά στο διαδίκτυο. «Αυτό που παρακολουθούμε είναι η κατάρρευση του παραδοσιακού κύκλου αποκάλυψης, άρνησης και επιβεβαίωσης. Σε μια τέτοια πραγματικότητα, ποια χρησιμότητα έχουν τα smartphones και τα κοινωνικά δίκτυα;

Αν και το όφελος της καταγραφής φρικαλεοτήτων είναι πολύ μικρότερο από ό,τι ελπίζαμε στο παρελθόν, παραμένει σημαντικό. Καθώς γράφω αυτό το κείμενο, φαίνεται ότι οι αντανακλαστικές αντιδράσεις τύπου "ψεύτικο" και "καλά να πάθουν" τελικά συναντούν σταθερά εμπόδια.

Μπροστά στην τεράστια και ασταμάτητη απόδειξη της πείνας στη Γάζα, οι κραυγές "ψεύτικο" γίνονται όλο και πιο παραληρηματικές και απελπισμένες. Ο κακόβουλος ισχυρισμός, που επαναλαμβάνεται ασταμάτητα στον ισραηλινό λόγο, ότι ένα παιδί από τη Γάζα που υποφέρει από προϋπάρχουσα ασθένεια με κάποιο τρόπο απαλλάσσει το Ισραήλ από την ευθύνη για το ότι το αφήνει να πεθάνει από πείνα, φαίνεται ότι απέτυχε να σταματήσει την αυξανόμενη αναγνώριση στο Ισραήλ της παλαιστινιακής οδύνης.

Οι στρεβλώσεις που αναγνωρίζουν ότι πράγματι υπάρχει πείνα στη Γάζα, αλλά φταίει η Χαμάς, ή ότι πρόκειται για ακούσια συνέπεια , ή ότι ο κόσμος είναι υποκριτής επειδή δεν ασχολείται με την πείνα στην Υεμένη, μας επιστρέφουν στον κόσμο των αρνήσεων που περιέγραψε ο Στάνλεϊ Κοέν και τουλάχιστον διδάσκουν για την αμήχανη επιστροφή της ντροπής, και ίσως και της ενοχής, σε μερικούς από εμάς Αυτό που φαίνεται να έχει συμβάλει σε αυτή την αλλαγή είναι, αφενός, οι αντιδράσεις της διεθνούς κοινότητας στον λιμό και η δυνατότητα να αναγνωρίζεται και, από την άλλη, η δυνατότητα να αναγνωρίσει κανείς τον λιμό χωρίς να εμπλέξει άμεσα τους στρατιώτες και τους πιλότους . Αλλά φαίνεται ότι η συσωρευτική δύναμη των εικόνων και της προσεκτικής καταγραφής από τη Γάζα έκανε επίσης τη δουλειά της. Η επιμονή των ανθρώπων και των οργανώσεων να συνεχίσουν να καταγράφουν και να αναφέρουν, μέσα

και έξω από τη Γάζα, να αποδεικνύουν και να διαδίδουν στο Ισραήλ και σε όλο τον κόσμο, έχει τελικά επιφέρει αντίκτυπο ακόμη και υπό τις παρούσες συνθήκες. Ακόμη κι αν δεν κατάφεραν να αποτρέψουν τη φρίκη, πιθανότατα χωρίς αυτούς η καταστροφή θα ήταν ακόμη μεγαλύτερη.

Πηγή

Η Καταστολή της Αλληλεγγύης προς τους Παλαιστίνιους στη Γερμανία

Του Yegor Halva

Μετάφραση Παναγιώτης Λυκογιάννης

Πηγή Unicorn Riot

Βερολίνο, Γερμανία – Πολύ πριν τις 7 Οκτωβρίου 2023, οι Παλαιστίνιοι και οι υποστηρικτές τους στη Γερμανία, ειδικά στο Βερολίνο, αντιμετώπιζαν πολιτικές περιθωριοποίησης και αυστηρής καταπίεσης. Μια συνεχής επίθεση στα συνταγματικά τους δικαιώματα ελευθερίας λόγου, συνάθροισης και έκφρασης έχει ενταθεί από τις 7 Οκτωβρίου, καταπνίγοντας την ικανότητά τους να θρηνούν και να μιλούν ενάντια στις γενοκτονικές ενέργειες του Ισραήλ στη Γάζα.

Σε μια πρόσφατα δημοσιευμένη βάση δεδομένων με τίτλο *Index of Repression*, το European Legal Support Centre (ELSC) και το

Forensic Architecture έχουν τεκμηριώσει 766 περιστατικά πολυδιάστατης καταστολής εναντίον φιλοπαλαιστινιακών φωνών, από το 2019 μέχρι τον Απρίλιο του 2025. Συλλήψεις, λογοκρισία, απαγορεύσεις διαδηλώσεων, παρενόχληση, παρακολούθηση, επαγγελματικές συνέπειες και κυρώσεις σε χώρους εργασίας έχουν χρησιμοποιηθεί συστηματικά εναντίον ακτιβιστών, πολιτικών οργανώσεων, δημοσιογράφων, ακαδημαϊκών, καλλιτεχνών και ΜΚΟ από την αστυνομία, κρατικούς θεσμούς και μέσα ενημέρωσης. Φωνές Εβραίων υπέρ της Παλαιστίνης υφίστανται επίσης κυρώσεις για κριτική στο κράτος του Ισραήλ.

Όπως επισημαίνει το ELSC, «**η καταστολή δεν λειτουργεί μόνο για να λογοκρίνει, αλλά και για να διαμορφώσει το τι θεωρείται αποδεκτός λόγος, δημιουργώντας μια πολιτική πραγματικότητα στην οποία η αλληλεγγύη προς την Παλαιστίνη χαρακτηρίζεται αποκλίνουσα, επικίνδυνη ή εκτός των ορίων της δημοκρατικής έκφρασης».**

Το άρθρο αυτό στοχεύει να θέσει σε πλαίσιο ορισμένες πτυχές της κατάστασης, από τη θεμελίωση της καταστολής έως την ανάδειξη του εύρους και της σοβαρότητας των φωνών για την Παλαιστίνη που σιωπούν στη Γερμανία. Εστιάζουμε στο Βερολίνο, όπου έχουν σημειωθεί οι μεγαλύτερες κινητοποιήσεις και οι κυβερνητικές καταστολές. Για να ξεκινήσουμε, παρουσιάζουμε ένα βίντεο από τη φιλοπαλαιστινιακή διαδήλωση της 21ης Ιουνίου 2025 στο Βερολίνο, όπου μιλήσαμε με ακτιβιστές, οργανωτές και μια δημοσιογράφο που έχει μπει στην μαύρη λίστα.

Οι Παλαιστίνιοι στη Γερμανία

Η Γερμανία φιλοξενεί μία από τις μεγαλύτερες παλαιστινιακές κοινότητες στην Ευρώπη, με εκτιμήσεις που κυμαίνονται από 100.000 έως 300.000 άτομα. Οι ακριβείς αριθμοί είναι ασαφείς, καθώς η παλαιστινιακή ιθαγένεια δεν καταγράφεται στις γερμανικές στατιστικές. Οι Παλαιστίνιοι κατηγοριοποιούνται με διάφορες ετικέτες, όπως πρόσφυγες, άτομα χωρίς υπηκοότητα ή ανάλογα με τις χώρες διέλευσης (π.χ. Λίβανος, Συρία). Οι

κάτοχοι ισραηλινής υπηκοότητας καταγράφονται ως Ισραηλινοί, ενώ άλλοι μπορεί να έχουν γερμανική ή άλλη ευρωπαϊκή υπηκοότητα.

Η πρωτεύουσα, το Βερολίνο, φιλοξενεί τον μεγαλύτερο παλαιστινιακό πληθυσμό στη Γερμανία. Σύμφωνα με το Γραφείο Στατιστικής Βερολίνου και Βρανδεμβούργου, ο αριθμός των Παλαιστίνιων προσδιορίστηκε σε 11.753 το 2013. Από την άλλη, μια έκθεση του Berlin International το 2010 εκτιμούσε τον αριθμό πάνω από 30.000, ενώ παλαιστινιακές οργανώσεις ανεβάζουν τον αριθμό έως 45.000. Αυτή η έλλειψη αναγνώρισης οδηγεί σε αορατότητα και διαιωνίζει τη συστηματική περιθωριοποίηση.

Παλαιστινιακές σημαίες κατά τη διάρκεια μαζικής διαμαρτυρίας υπέρ της Παλαιστίνης στις 21 Ιουνίου 2025 έξω από το κτίριο του Ράιχσταγκ στο Βερολίνο της Γερμανίας.

Η Ιδεολογία της Staatsräson / raison d’état

Ένα βασικό σημείο για την κατανόηση της σκληρής καταστολής του φιλοπαλαιστινιακού κινήματος στη Γερμανία – καθώς και των

θεμελίων της σημερινής γερμανικής διπλωματίας και εξωτερικής πολιτικής – είναι η κατανόηση της υποκείμενης ιδεολογίας. Η έννοια της *Staatsräson* αναφέρεται στην αντίληψη ότι η ασφάλεια του Ισραήλ αποτελεί αναπόσπαστο μέρος των θεμελιωδών συμφερόντων του γερμανικού κράτους.

Η εμφάνιση αυτής της έννοιας σήμανε μια μετατόπιση στην προσέγγιση της Γερμανίας προς τα μαθήματα του Ολοκαυτώματος. Η γερμανική πολιτική ελίτ απομακρύνθηκε από την ιδέα ότι το Ολοκαύτωμα δημιούργησε μια ευθύνη προς την ανθρωπότητα ως σύνολο και το προσέγγισε ως ευθύνη μόνο προς το Ισραήλ.

Αυτή η μετατόπιση ξεκίνησε με την ομιλία της Καγκελαρίου Άνγκελα Μέρκελ στην Κνεσέτ το 2008, όπου διατύπωσε για πρώτη φορά αυτή την αρχή. Μετά τις επιθέσεις της 7ης Οκτωβρίου στο Ισραήλ, η θέση αυτή ενισχύθηκε από τον διάδοχό της, Καγκελάριο Όλαφ Σολτς, ο οποίος δήλωσε: «Σε αυτή τη στιγμή, υπάρχει μόνο μία θέση για τη Γερμανία. Αυτή είναι στο πλευρό του Ισραήλ», τονίζοντας ότι «η ασφάλεια του Ισραήλ αποτελεί γερμανικό εθνικό συμφέρον (raison d’etat).

Υποστηρικτές της αρχής της *Staatsräson* βρίσκονται σε ολόκληρο το γερμανικό πολιτικό φάσμα, από την ακροδεξιά AfD μέχρι τους Σοσιαλδημοκράτες (SPD), τους Πράσινους και την αριστερά. Αυτή η «Querfront», μια συμμαχία από την άκρα δεξιά έως την άκρα αριστερά, νομιμοποιεί τις εσωτερικές και εξωτερικές πολιτικές της Γερμανίας εναντίον των Παλαιστινίων.

Η αντίθεση στον σιωνιστικό εποικισμό και τη γενοκτονία παρουσιάζεται εσκεμμένα όλο και περισσότερο ως αντισημιτισμός, μια ταμπέλα που χρησιμοποιείται για να φιμώσει τις φιλοπαλαιστινιακές φωνές. Οι παλαιστινιακές, αραβικές και μουσουλμανικές κοινότητες παρουσιάζονται συνολικά ως εγγενώς βίαιες, αντισημιτικές και ως απειλές ασφαλείας λόγω της ίδιας της ύπαρξής τους. Οι γερμανοί ηγέτες έχουν καλέσει τους μουσουλμάνους να «**αποστασιοποιηθούν δημόσια από τον αντισημιτισμό».**

Μια κατασκευασμένη αφήγηση εισαγόμενου αραβικού/παλαιστινιακού αντισημιτισμού χρησιμοποιείται για να σβηστεί η ίδια η ιστορία του αντισημιτισμού της Γερμανίας, ενώ επιβάλλεται συλλογική ευθύνη σε ήδη περιθωριοποιημένες αραβικές μεταναστευτικές κοινότητες. Αγνοεί το ευρύτερο πλαίσιο της αύξησης της αντισημιτικής βίας, κυρίως από την άκρα δεξιά, και λειτουργεί ως απόσπαση της προσοχής από την αποτυχία του κράτους να αντιμετωπίσει τον θεσμικό ρατσισμό και τον αντισημιτισμό που παραμένει στη γερμανική κοινωνία.

Η αφήγηση του εισαγόμενου αντισημιτισμού έχει χρησιμοποιηθεί για την επιβολή αυστηρότερων μέτρων μετανάστευσης. Εκφράσεις στήριξης προς την παλαιστινιακή υπόθεση έχουν χρησιμοποιηθεί ως δικαιολογία για την άρνηση ανανέωσης αδειών διαμονής, ακόμη και για απελάσεις.

Επιπλέον, το τελευταίο σχέδιο νόμου περί πολιτογράφησης στη Γερμανία αναγνωρίζει τις **«αντισημιτικές στάσεις»** ως βάση αποκλεισμού, ενώ παράλληλα απαιτεί την αναγνώριση του δικαιώματος ύπαρξης του Ισραήλ.

Ο προηγούμενος καγκελάριος του SPD, Όλαφ Σολτς, δήλωσε στις 20 Οκτωβρίου 2023: **«Πρέπει να απελαύνουμε ανθρώπους πιο συχνά και γρήγορα»**, ευθυγραμμιζόμενος πλήρως με την ρητορική και τα αιτήματα του ακροδεξιού κόμματος AfD (Εναλλακτική για τη Γερμανία), το οποίο έχει αποκτήσει σημαντική δυναμική τα τελευταία χρόνια.

Οι αντισιωνιστικές εβραϊκές ομάδες δηλώνουν σαφώς ότι αυτό που τους καθιστά ανασφαλείς είναι οι δεξιοί πολιτικοί και οι ναζί που αυξάνουν την εξουσία τους στο γερμανικό κοινοβούλιο, η συνεργασία αστυνομίας, στρατού και ακροδεξιάς, ο δομικός και πολιτιστικός ρατσισμός μέσα στους γερμανικούς θεσμούς, και η μετακύληση ευθυνών για τον αντισημιτισμό σε κοινότητες με βάσει την φυλή.

Η Ρακέλ Σάπιρο, μέλος του Διεθνούς Δικτύου Αντισιωνιστών Εβραίων, της οποίας η γιαγιά ήταν επιζήσασα του Ολοκαυτώματος,

πιστεύει ότι «οι Γερμανοί είναι οι πιο παραγωγικοί αντισημίτες που έχει δει ποτέ ο κόσμος» και χρησιμοποιούν την «ψευδή εξίσωση Σιωνισμού και Ιουδαϊσμού» για να ποινικοποιήσουν άλλους.

> *«Η Γερμανία και οι Γερμανοί είναι οι πιο παραγωγικοί αντισημίτες που έχει γνωρίσει ποτέ ο κόσμος. Τώρα ισχυρίζονται ότι οι Μουσουλμάνοι, οι Άραβες και ιδιαίτερα οι Παλαιστίνιοι έφεραν τον αντισημιτισμό στη Γερμανία, στη χώρα που σκότωσε έξι εκατομμύρια Εβραίους (…) Αντιμετωπίζουν τους Εβραίους εξίσου άσχημα όπως πάντα. Χρησιμοποιούν αυτήν την ψευδή εξίσωση Σιωνισμού και Ιουδαϊσμού για να καταπιέσουν και να ποινικοποιήσουν άλλες ομάδες ανθρώπων. Η Γερμανία δεν είναι ξένη στην απανθρωποποίηση άλλων ομάδων για να συνεχιστούν τα εγκλήματα πολέμου εναντίον τους. Συνεχίζουν να είναι αντισημίτες μέσω αυτής της εξίσωσης».*

Ρακέλ Σάπιρο, μέλος του Διεθνούς Δικτύου Αντισιωνιστών Εβραίων.

Καταστολή των Διαδηλώσεων υπέρ της Παλαιστίνη στο Βερολίνο

Οι αρχές του Βερολίνου είχαν ήδη δείξει τις προθέσεις τους απαγορεύοντας τις εκδηλώσεις μνήμης της Nakba το 2022 και το 2023. Από τον Οκτώβριο του 2023, η αντίδρασή τους στις διαδηλώσεις αλληλεγγύης προς τους Παλαιστίνιους χαρακτηρίζεται από σκληρή καταστολή, συμπεριλαμβανομένων απαγορεύσεων διαδηλώσεων και επιθετικής αστυνόμευσης.

Στις 9 Οκτωβρίου 2023, η αστυνομία του Βερολίνου επέβαλε απαγόρευση μιας εβδομάδας για τις διαδηλώσεις αλληλεγγύης προς τους Παλαιστίνιους, η οποία παρατάθηκε έως τις 27 Οκτωβρίου. Μεταξύ 11 και 20 Οκτωβρίου, η ELSC κατέγραψε 600 προσαγωγές στο Βερολίνο, συμπεριλαμβανομένων ανηλίκων, μαζί με πολυάριθμες ποινικές και διοικητικές υποθέσεις.

Όπως έχει αναδείξει η Καμπάνια για τα Θύματα Ρατσιστικής

Αστυνομικής Βίας (KOP), υπάρχουν πολυάριθμα βίντεο που τεκμηριώνουν την αστυνομική βία, όπως η χρήση σπρέι πιπεριού, αστυνομικών σκύλων και σωματικής βίας, προκαλώντας πολλούς τραυματισμούς. Ανήλικοι συνελήφθησαν μόνο και μόνο επειδή κρατούσαν την παλαιστινιακή σημαία ή φώναζαν «Λευτεριά στην Παλαιστίνη».

Το Υπουργείο Εσωτερικών χαρακτήρισε το σύνθημα «**Από τον ποταμό ως τη θάλασσα, η Παλαιστίνη θα είναι ελεύθερη**» ως έκφραση υποστήριξης της Χαμάς, μαζί με άλλα σύμβολα.

Σε πολλές περιπτώσεις κατά τους τελευταίους 22 μήνες, η γερμανική αστυνομία έχει απαγορεύσει τη χρήση της αραβικής γλώσσας σε διαδηλώσεις, έχει κατασχέσει έντυπα και έχει ποινικοποιήσει τα συνθήματα, τους παραδοσιακούς παλαιστινιακούς χορού και τη χρήση πολιτιστικών συμβόλων όπως η κεφίγια.

Στη μεγάλη διαδήλωση στο Βερολίνο τον Ιούνιο του 2025, η Αμίρα, παλαιστίνια ακτιβίστρια, δήλωσε στο Unicorn Riot ότι έχει βιώσει «πολλές περιπτώσεις» καταστολής για να τις αναφέρει όλες, «**κάθε διαδήλωση τελείωσε βίαια**». Είπε ότι πέρασε ατελείωτες νύχτες παρέχοντας υποστήριξη σε κρατούμενους ή «περιμένοντας στα νοσοκομεία για να λάβουν οι σύντροφοί της θεραπεία. Έχω φίλους των οποίων τα σπίτια έχουν ερευνηθεί λόγω αναρτήσεων στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης».

Αυτή η ποινικοποίηση έχει υπερβεί το πλαίσιο των διαδηλώσεων και έχει κανονικοποιηθεί σε πολλές εργατικές μουσουλμανικές περιοχές όπως το Βερολίνο-Νόικολν, όπου ζει η μεγαλύτερη παλαιστινιακή κοινότητα. Δημιουργώντας την εικόνα του νεαρού, οργισμένου, συναισθηματικού και βίαιου Άραβα Μουσουλμάνου, το γερμανικό κράτος και η αστυνομία ουσιαστικά κατέλαβαν το ήδη υπερβολικά αστυνομοκρατούμενο Νόικολν για αρκετές εβδομάδες για να αποτρέψουν διαδηλώσεις αμέσως μετά τις 7 Οκτωβρίου 2023.

Μεγάλες ομάδες αστυνομικών εθεάθησαν έξω από τη μαζική διαμαρτυρία υπέρ της Παλαιστίνης στις 21 Ιουνίου 2025 στο Βερολίνο της Γερμανίας.

Μεγάλες ομάδες αστυνομικών εντοπίστηκαν έξω από τη μαζική διαδήλωση υπέρ της Παλαιστίνης στις 21 Ιουνίου 2025 στο Βερολίνο.

Συνέδριο για την Παλαιστίνη – Κατηγορούμε!

Ένα τριήμερο συνέδριο για την Παλαιστίνη που πραγματοποιήθηκε στο Βερολίνο τον Απρίλιο του 2024 είχε σκοπό να λειτουργήσει ως “δικαστήριο” για να καταδείξει την μαζική καταστροφή της Γάζας και του πληθυσμού της από το κράτος του Ισραήλ, να αποκαλύψει τον ρόλο που διαδραματίζει το γερμανικό κράτος και να κινητοποιήσει για τα ανθρώπινα δικαιώματα υπό το σύνθημα «Ποτέ ξανά» για όλους.

Η εκδήλωση αστυνομοκρατήθηκε έντονα και δαιμονοποιήθηκε από τα γερμανικά μέσα και την πολιτική. Οι τίτλοι χαρακτήριζαν το συνέδριο ως «συνέδριο μίσους προς το Ισραήλ», παρά το γεγονός ότι εβραϊκές οργανώσεις συμμετείχαν στη διοργάνωση. Πριν από το συνέδριο, τα σπίτια των διοργανωτών ερευνήθηκαν από την αστυνομία του Βερολίνου και το γερμανικό κράτος πάγωσε τον

τραπεζικό λογαριασμό της οργάνωσης Jewish Voice for a Just Peace in the Middle East.

Πριν από το συνέδριο, απαγορεύτηκε η είσοδος στον πρώην υπουργό Οικονομικών της Ελλάδας, Γιάνη Βαρουφάκη, νυν ηγέτη του ευρωπαϊκού κόμματος Μέρα25, και στον βρετανο-παλαιστίνιο συγγραφέα Salman Ghassan Abu Sittah. Και οι δύο αποκλείστηκαν από όλες τις πολιτικές δραστηριότητες στη Γερμανία, ακόμα και μέσω Zoom.

Την πρώτη ημέρα του συνεδρίου, 12 Απριλίου, περίπου 2.500 αστυνομικοί με εξοπλισμό αντιμετώπισης ταραχών εισέβαλαν στον χώρο, έκοψαν το ρεύμα και συνέλαβαν πολλούς διοργανωτές και συμμετέχοντες. Η αστυνομία στη συνέχεια απαγόρευσε τις δύο τελευταίες ημέρες του συνεδρίου. Την επόμενη μέρα, η αστυνομία επιτέθηκε σε άτομα που διαδήλωναν κατά της απαγόρευσης του συνεδρίου.

Μέρες μετά την εκδήλωση, ο κάτοικος Βερολίνου Udi Raz, Ισραηλινός που βοήθησε στη διοργάνωση του συνεδρίου, έχασε τη δουλειά του για την αναφορά στο Ισραήλ ως «**απαρτχάιντ**» και έκτοτε χαρακτηρίζεται αντισημίτης από τα γερμανικά κυρίαρχα μέσα ενημέρωσης .

Ο χαρακτηρισμός του BDS ως Εξτρεμιστικής Οργάνωσης

Η καταστολή της αλληλεγγύης προς την Παλαιστίνη στη Γερμανία έφτασε σε νέο επίπεδο στις 18 Ιουνίου 2024, όταν η κύρια υπηρεσία πληροφοριών Verfassungsschutz ανακοίνωσε ότι το κίνημα Boycott, Divestment and Sanctions (BDS) ελέγχεται ως «**εξτρεμιστική ομάδα**».

Η Έκθεση για την Προστασία του Συντάγματος (PDF) ισχυρίζεται ότι το BDS είναι ένα κίνημα που χαρακτηρίζεται από αντι-ισραηλινές θέσεις και δηλώσεις, «**και οι δομές, οι ακόλουθοι και οι υποστηρικτές που του αποδίδονται συνδέονται με τον κοσμικό παλαιστινιακό εξτρεμισμό».**

Οι προθέσεις του γερμανικού κράτους απέναντι στο κίνημα BDS

ήταν σαφείς από το 2019, όταν το γερμανικό κοινοβούλιο χαρακτήρισε το BDS ως αντισημιτικό, η μόνη χώρα στην ΕΕ που το έκανε.

Παρακολούθηση Μέσων Κοινωνικής Δικτύωσης

Τα κοινωνικά μέσα στη Γερμανία έχουν γίνει εστία αστυνόμευσης και ποινικοποίησης της υποστήριξης προς την Παλαιστίνη και της αντικατοχικής στάσης. Η γερμανική κυβέρνηση έχει εντείνει τις προσπάθειες παρακολούθησης και τιμωρίας δραστηριοτήτων στα social media που σχετίζονται με αλληλεγγύη προς την Παλαιστίνη.

Έχουν καταγραφεί πολλές περιπτώσεις ερευνών σε σπίτια και συλλήψεων για τη χρήση συνθημάτων όπως «Από τον Ποταμό ως τη θάλασσα» και, γενικότερα, για την έκφραση υποστήριξης προς την Παλαιστίνη διαδικτυακά, ακόμα και με ένα «like».

Μετά από εκδηλώσεις όπως το Συνέδριο για την Παλαιστίνη, οι αρχές έθεσαν υπό διερεύνηση ομιλητές βάσει των αναρτήσεών τους στα social media. Επιπλέον, τμήματα της γερμανικής κοινωνίας πολιτών συμμετέχουν σε αυτή την ψηφιακή αστυνόμευση με προσωπικές καταγγελίες και αρχειοθέτηση αναρτήσεων που ασκούν κριτική στις ισραηλινές πολιτικές.

Πινακίδα που γράφει «Η ανθρωπότητα θα επικρατήσει. Η Παλαιστίνη θα είναι ελεύθερη» κατά τη διάρκεια μαζικής διαμαρτυρίας υπέρ της Παλαιστίνης στις 21 Ιουνίου 2025 στο Βερολίνο της Γερμανίας. **Καταστολή στον Εκπαιδευτικό Τομέα**

Η καταστολή της αλληλεγγύης προς την Παλαιστίνη στη Γερμανία έχει επηρεάσει ακαδημαϊκά ιδρύματα, φιμώνοντας τη διαφωνία και στοχοποιώντας φοιτητές και ακαδημαϊκούς.
Οι διαδηλώσεις έχουν κατασταλεί, εκδηλώσεις και διαλέξεις που έκαναν κριτική στην ισραηλινή πολιτική έχουν ακυρωθεί, έχουν οργανωθεί εκστρατείες δυσφήμισης κατά συνεδρίων και ακαδημαϊκών και έχουν τεθεί σε εφαρμογή εσωτερικές έρευνες κατά των ακαδημαϊκών. Πρωταγωνιστές σε αυτές τις περιπτώσεις ήταν οι διοικήσεις των πανεπιστημίων, η αστυνομία και τα ΜΜΕ, επικαλούμενοι «**αντισημιτισμό», «έλλειψη ουδετερότητας» ή «παραβίαση πολιτικής».**

Στις 7 Μαΐου 2024, 100 φοιτητές συγκεντρώθηκαν στο campus του Ελεύθερου Πανεπιστημίου του Βερολίνου και στήσανε σκηνές για να δημιουργήσουν ένα καταυλισμό διαμαρτυρίας, συμμετέχοντας στο διεθνές κίνημα καταυλισμών των φοιτητών. Η διοίκηση του πανεπιστημίου ενημέρωσε άμεσα την αστυνομία, η οποία κατέφθασε και εκκένωσε βίαια τον καταυλισμό, συλλαμβάνοντας με βία τους

ακτιβιστές που συμμετείχαν.

Ως αντίδραση σε αυτή την καταστολή, δημοσιεύτηκε μια «δήλωση καθηγητών στα πανεπιστήμια του Βερολίνου» υπογεγραμμένη από πάνω από 1.000 ακαδημαϊκούς, σε υποστήριξη των διαμαρτυρόμενων φοιτητών και με έκκληση προς τις διοικήσεις «**να αποφύγουν την χρήση αστυνομικής βίας εναντίον των ίδιων των φοιτητών τους, καθώς και την περαιτέρω ποινική τους δίωξη**».

Διαρροές εσωτερικών email από το Υπουργείο Παιδείας τον Ιούνιο 2024 δείχνουν ότι ο πρώην υπουργός Παιδείας και Έρευνας ζήτησε ποινική έρευνα σχετικά με την επιστολή και μια αξιολόγηση για το ενδεχόμενο ανάκλησης της χρηματοδότησης του πανεπιστημίου λόγω της ανοιχτής επιστολής.

Η Amira, πρώην φοιτήτρια η ίδια, επέλεξε να εγκαταλείψει τις σπουδές της μετά τη σύλληψη και την επιβολή προστίμου από το ίδιο της το πανεπιστήμιο για συμμετοχή σε κατάληψη αίθουσας υπέρ της Παλαιστίνης τον Νοέμβριο 2023. «Ειλικρινά, δεν ήθελα να πηγαίνω πια εκεί», είπε.

Στα σχολεία εφαρμόστηκαν πολιτικές περαιτέρω περιθωριοποίησης της παλαιστινιακής ταυτότητας και φίμωσης όσων μιλούσαν υπέρ της Παλαιστίνης. Τον Οκτώβριο 2023, εκδόθηκε οδηγία που επέτρεπε στα σχολεία να απαγορεύσουν παλαιστινιακά σύμβολα, όπως την κεφίγια και τα σήματα «**Ελεύθερη Παλαιστίνη**».

Ένας δάσκαλος στο Βερολίνο χτύπησε μαθητή για την προβολή της παλαιστινιακής σημαίας στο σχολείο στις 9 Οκτωβρίου 2023. Ο μαθητής αποβλήθηκε και η αστυνομία σκόρπισε βίαια μια διαμαρτυρία αλληλεγγύης.

Το γερμανικό κοινοβούλιο υιοθέτησε νωρίτερα φέτος ψήφισμα κατά του «**αντισημιτισμού σε σχολεία και πανεπιστήμια**», που προβλέπει κυρώσεις όπως αναστολή ή αποβολή για αντισημιτική συμπεριφορά σε εκπαιδευτικά ιδρύματα.

Τον Φεβρουάριο 2024, το Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα (SPD) και η Χριστιανική Δημοκρατική Ένωση (CDU) στο Βερολίνο αποφάσισαν να

διανείμουν το φυλλάδιο «Μύθος #Ισραήλ 1948», στο οποίο η Nakba (μαζική εκδίωξη και εθνοκάθαρση των Παλαιστινίων) περιγράφεται ως «μύθος» στα λύκεια. Μετά την αντίδραση, η απόφαση ανακλήθηκε.

«Φανταστείτε να είστε παιδί από την Παλαιστίνη», είπε η Amira, «να μεγαλώνετε με τις ιστορίες για το πώς εκδιώχθηκαν οι παππούδες σας, πώς έχασαν τα σπίτια τους οι γονείς σας, πώς τα μέλη της οικογένειας έζησαν μέσα στη βία, και μετά κάποιοι Γερμανοί πολιτικοί να έρχονται και να θέλουν να σας κάνουν να πιστέψετε ότι όλα αυτά δεν συνέβησαν ποτέ. Αυτή είναι άρνηση γενοκτονίας, και αυτό είναι επίσης μέρος της τέλεσης γενοκτονίας».

Περικοπές Χρηματοδότησης σε Πολιτιστικούς Φορείς

Στον τομέα του Πολιτισμού, έχει περιοριστεί η πρόσβαση σε χώρους, έχουν ακυρωθεί εκδηλώσεις, οργανώθηκαν εκστρατείες δυσφήμισης, έγιναν απειλές για περικοπές χρηματοδότησης και εφαρμόστηκαν περικοπές κατά καλλιτεχνών και φορέων υπέρ της Παλαιστίνης. Για παράδειγμα, το πολιτιστικό κέντρο Oyoun στο Βερολίνο έχασε την χρηματοδότηση του μετά τη φιλοξενία εκδήλωσης με την Jewish Voice for a Just Peace in the Middle East.

Η τάση γραφειοκρατικής καταστολής επεκτάθηκε και σε κοινωνικά κέντρα, όπως δείχνει το κλείσιμο δύο κέντρων για νέους που εξυπηρετούσαν μόνο μετανάστες και queer , τα Alia και Phantalisa. Ο λόγος του κλεισίματος ήταν το περιεχόμενο προσωπικών αναρτήσεων στο Instagram κάποιων υπαλλήλων των κέντρων και συντονιστών προγραμμάτων, η συμμετοχή τους σε διαδηλώσεις υπέρ της Παλαιστίνης και το γεγονός ότι ένας από τους εργαζόμενους ήταν προγραμματισμένο να μιλήσει στο Palestine Congress.

Σε ανακοίνωση για το κλείσιμό τους, οι διοργανωτές του FRIEDA-Frauen*Zentrum e.V., υπεύθυνοι για τα δύο κέντρα, έγραψαν ότι σοκαρίστηκαν «**με την κατασκοπεία των προσωπικών λογαριασμών**

Instagram των υπαλλήλων… έχουμε πέσει θύματα του μοτίβου καταστολής και εκφοβισμού… που επηρεάζει αυτή τη στιγμή άτομα που εκφράζουν αλληλεγγύη προς τον παλαιστινιακό λαό».

Σε μια νέα περίπτωση, τον Απρίλιο 2025, γερμανικά φεστιβάλ ακύρωσαν τις συναυλίες της ιρλανδικής μπάντας Kneecap, η οποία στοχοποιείται και φιμώνεται για την φιλο-Παλαιστινιακή, αντι-ισραηλινή στάση της.

Δεν ήταν όλες οι προσπάθειες καταστολής επιτυχημένες. Οι εργαζόμενοι κατάφεραν να ανατρέψουν αλλαγή στη διαδικασία νέων χρηματοδοτήσεων από τη Διεύθυνση Πολιτισμού της Γερμανικής Γερουσίας πέρυσι. Οι αιτούντες επιχορηγήσεων έπρεπε να υπογράψουν «ρήτρα κατά των διακρίσεων», η οποία όριζε ότι η κριτική στην ισραηλινή πολιτική είναι αντισημιτική – η ρήτρα καταργήθηκε τον ίδιο μήνα λόγω πίεσης από εργαζόμενους στον πολιτισμό.

Όπλα και Γενοκτονία: Η Γερμανία Κύριος Προμηθευτής Όπλων στο Ισραήλ

Από το 2003, η Γερμανία έχει εγκρίνει 4.427 μεμονωμένες άδειες εξαγωγής όπλων προς το Ισραήλ, με συνολική αξία περίπου 3,3 δισ. ευρώ. Σύμφωνα με έκθεση της Forensic Architecture, το 2023 η Γερμανία ενέκρινε εξαγωγές όπλων προς το Ισραήλ αξίας 326,5 εκατ. ευρώ (354 εκατ. δολάρια), αντιπροσωπεύοντας το 47% των στρατιωτικών προμηθειών του Ισραήλ, καθιστώντας τη δεύτερο μεγαλύτερο προμηθευτή μετά τις ΗΠΑ. Πρόκειται για δεκαπλασιασμό σε σχέση με το 2022. Το 99% των όπλων του Ισραήλ προέρχεται από ΗΠΑ και Γερμανία.

Από τον Ιανουάριο 2024, το Διεθνές Δικαστήριο Δικαιοσύνης (ICJ) αποφάνθηκε ότι υπάρχει «εύλογος» κίνδυνος γενοκτονίας του παλαιστινιακού λαού στη Γάζα.

Τον Φεβρουάριο 2024, οι ειδικοί του ΟΗΕ δήλωσαν ότι «**οποιαδήποτε μεταφορά όπλων ή πυρομαχικών στο Ισραήλ που θα χρησιμοποιηθούν στη Γάζα πιθανόν να παραβιάζει το διεθνές ανθρωπιστικό δίκαιο και πρέπει να σταματήσει αμέσως».**

Η απόφαση του ICJ, οι δηλώσεις του ΟΗΕ και η πίεση της διεθνούς κοινωνίας των πολτών μέσω του κινήματος υπέρ της Παλαιστίνης έχουν αργά, αλλά ορατά, επηρεάσει τις διεθνείς μεταφορές όπλων προς το Ισραήλ. Ορισμένες χώρες, όπως Βέλγιο, Ολλανδία, Ισπανία, Κολομβία, Ιαπωνία και Καναδάς, έλαβαν μέτρα για αναστολή αδειών εξαγωγής και παύση στρατιωτικών εξαγωγών και εισαγωγών προς και από το Ισραήλ, είτε πλήρως είτε για συγκεκριμένα όπλα.

Αυτό δεν συνέβη στη Γερμανία παρά τις νομικές ενέργειες, αγωγές και ποινικές καταγγελίες που έγιναν για να αποτραπεί ο εξοπλισμός του Ισραήλ από τη Γερμανία. Το ίδιο το ICJ, παρά την προηγούμενη απόφασή του, απέρριψε την αίτηση της Νικαράγουα για λήψη προσωρινών μέτρων εναντίον της Γερμανίας.

Πινακίδα με την ένδειξη «Σταματήστε να Εξοπλίζετε το Ισραήλ» κατά τη διάρκεια μαζικής διαμαρτυρίας υπέρ της Παλαιστίνης στις 21 Ιουνίου 2025 στο Βερολίνο της Γερμανίας

Επίθεση στην Ελευθερία του Τύπου

Όπως τεκμηριώνεται στη βάση δεδομένων Index of Repression, 81 από τα συνολικά 766 περιστατικά αφορούσαν μέσα ενημέρωσης και

δημοσιογράφους. Αυτά περιλαμβάνουν εκστρατείες παραπληροφόρησης/δυσφήμισης κατά δημοσιογράφων, καλλιτεχνών, ακτιβιστών, οργανώσεων και εκδηλώσεων υπέρ της Παλαιστίνης, οργανωμένες από μεγάλα γερμανικά μέσα, με κατηγορίες για αντισημιτισμό και υποστήριξη της τρομοκρατίας.

Επιπλέον, τεκμηριώνονται 20 περιπτώσεις στοχευμένων επιθέσεων σε δημοσιογράφους, συμπεριλαμβανομένων αστυνομικών ερευνών, απολύσεων, πολιτικών απαγορεύσεων και συλλήψεων δημοσιογράφων σε διαδηλώσεις λόγω της φιλο-Παλαιστινιακής στάσης τους.

Από την άλλη, οι εκθέσεις ελευθερίας του Τύπου της Γερμανίας για το 2024 και 2025 από τους Δημοσιογράφους Χωρίς Σύνορα (RSF) υπογραμμίζουν την εμφάνιση μιας νέας τάσης: επιθέσεις σε δημοσιογράφους «**που διαπράττονται από διαδηλωτές κατά του πολέμου στη Γάζα**». Καταγράφουν 49 περιπτώσεις το 2024 στο Βερολίνο «**παράλληλα με διαδηλώσεις σχετικές με τη Μέση Ανατολή**».

Οι επαγγελματίες του τομέα των μέσων ενημέρωσης απάντησαν στις εκθέσεις της RSF με ένα υπογεγραμμένο ανοιχτό γράμμα προς τη RSF International, επικρίνοντάς τους ότι η «**έκθεση δεν αμφισβητεί τις γερμανικές αρχές για τις παραβάσεις τους – επιβάλλοντας λογοκρισία και μεροληπτική κάλυψη στα μέσα – ενώ προτείνει ένα κύριο συμπέρασμα, διαστρεβλωμένο σε σχέση με την πραγματικότητα: ότι οι υποστηρικτές της Παλαιστίνης αποτελούν απειλή για την ελευθερία του τύπου στη Γερμανία».**

Ισχυρίζονται ότι η έκθεση δεν λαμβάνει υπόψη την επιρροή της γερμανικής Staatsräson στην ειδησεογραφία και παραβλέπει την αναφορά παραβάσεων από ανεξάρτητους δημοσιογράφους που καλύπτουν γεγονότα υπέρ της Παλαιστίνης. Η έκθεση δίνει προτεραιότητα στις απόψεις δημοσιογράφων που τηρούν τις πολιτικές της Staatsräson, πολλοί από τους οποίους είναι γνωστό ότι έχουν παραβιάσει την δημοσιογραφική δεοντολογία και εργάζονται σε μέσα που εμφανίζουν μεροληπτική πολιτική, επηρεασμένη από τα οικονομικά τους συμφέροντα.

Η υπόθεση Hüseyin Doğru

Η πιο σοβαρή περίπτωση καταπίεσης δημοσιογράφου στη Γερμανία, όχι από το ίδιο το κράτος αλλά από την ΕΕ, είναι η υπόθεση του Hüseyin Doğru.

Ο Doğru εργαζόταν στο παρελθόν για το μέσο Redfish, που χρηματοδοτούνταν από το ρωσικό πρακτορείο Ruptly (ιδιοκτησία της RT, που χρηματοδοτείται από την ρωσική κυβέρνηση). Το Redfish ήταν ένα από τα πρώτα μέσα που χαρακτηρίστηκαν ως συνδεδεμένα με το ρωσικό κράτος λίγο μετά την εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία το 2022 και απαγορεύτηκε από το YouTube και όλες τις πλατφόρμες της Meta.

Μετά από αυτό, ο Doğru ίδρυσε έναν ανεξάρτητο οργανισμό μέσων με το όνομα Red.media. Η κάλυψη του Red. επικεντρωνόταν κυρίως στις γενοκτονικές ενέργειες του Ισραήλ και στην καταστολή των κινητοποιήσεων υπέρ της Παλαιστίνης από το γερμανικό κράτος, καθώς και στη γερμανική συνενοχή στον πόλεμο.

Το Red. στοχοποιήθηκε από την αρχή, χωρίς να παρουσιαστούν σαφείς αποδείξεις, μέσω εκστρατειών δυσφήμισης στα μέσα ενημέρωσης, μέσω παραπληροφόρησης ως στρατηγική απαξίωσης με ισχυρισμούς περί αντισημιτισμού, υποστήριξης της τρομοκρατίας και συνεχιζόμενων δεσμών με τη Ρωσία.

Ο πρώην Υφυπουργός Εξωτερικών Anthony Blinken κατηγόρησε το Red. σε συνέντευξη Τύπου τον Σεπτέμβριο του 2024 ως άμεσο διάδοχο του Redfish, ισχυριζόμενος ότι «το RT το διαχειρίζεται κρυφά». Αυτό οδήγησε την Ευρωπαϊκή Επιτροπή να επιβάλει κυρώσεις στον Doğru, πολίτη της Γερμανίας, στις 20 Μαΐου 2025. Άμεσα, το Red.media ανακοίνωσε το κλείσιμό του.

Οι κυρώσεις επιβλήθηκαν στο πλαίσιο του πακέτου κυρώσεων κατά της Ρωσίας. Η ΕΕ ισχυρίζεται από τη μία πλευρά ότι η προηγούμενη εργασία του Doğru δείχνει συνεχιζόμενους δομικούς και οικονομικούς δεσμούς με το ρωσικό κράτος και, από την άλλη, ότι η κάλυψη θεμάτων της Παλαιστίνης από το Red. τροφοδοτεί παραπληροφόρηση και κοινωνική διαστρέβλωση, από την

οποία μόνο η Ρωσία μπορεί να επωφεληθεί.

> *Όπως επισημαίνει ο Doğru στο Unicorn Riot:*
> *«Όλοι πιστεύουν ότι πρόκειται μόνο για πάγωμα λογαριασμών και ίσως απαγόρευση ταξιδιών, που έχω κι εγώ. Αλλά πηγαίνει παραπέρα. Δεν μου επιτρέπεται να αγοράσω φαγητό, δεν μου επιτρέπεται να αγοράσω νερό, δεν μου επιτρέπεται να αγοράσω φάρμακα. Απαγορεύεται κάθε οικονομική συναλλαγή.»*

Για τον Doğru, οι κυρώσεις της ΕΕ που του επιβλήθηκαν «**θέτουν τώρα ένα προηγούμενο, όπου η ίδια η δημοσιογραφία μπορεί να τιμωρηθεί, να ποινικοποιηθεί και να καταδικαστεί αν δεν εξυπηρετεί τα συμφέροντα των ιμπεριαλιστών, στην προκειμένη περίπτωση της Γερμανίας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης.**»

Κατέληξε: «**Θα αγωνιστώ ενάντια σε αυτές τις κυρώσεις, γιατί είναι παράνομες, εξωδικαστικές, δεν υπήρξε δικαστήριο, δεν υπήρξε ακρόαση, δεν υπήρξε καταδίκη.**»

Η επόμενη μέρα για το κίνημα υπέρ της Παλαιστίνης στη Γερμανία

Οι γερμανικές εκλογές του Φεβρουαρίου 2025 έφεραν στην εξουσία τη Χριστιανοδημοκρατική Ένωση (CDU). Είναι σημαντικό να τονιστεί ότι η γερμανική Staatsräson σχετικά με το Ισραήλ υποστηρίζεται σε όλο το πολιτικό φάσμα του νέου γερμανικού κοινοβουλίου. Ακόμη και το αριστερό κόμμα Die Linke, με εξαίρεση λίγων μελών, δεν μπορεί να αποστασιοποιηθεί σαφώς από τις πολιτικές της Staatsräson. Ως αποτέλεσμα, το κίνημα υπέρ της Παλαιστίνης δεν μπορεί να περιμένει να βρει κοινοβουλευτικούς συμμάχους μετά τις εκλογές του 2025.

Ο Friedrich Merz, ο νέος καγκελάριος της Γερμανίας, επανέλαβε την αμετάβλητη υποστήριξη της Γερμανίας προς το Ισραήλ, προσκαλώντας τον Netanyahu στη Γερμανία παρά το ένταλμα του ICC, υποσχόμενος ότι δεν θα συλληφθεί. Ωστόσο, τον Μάιο του 2025, ο Merz επέκρινε απροσδόκητα τις ενέργειες του Ισραήλ στη Γάζα, λέγοντας ότι οι επιχειρήσεις τους δεν μπορούν πλέον να

δικαιολογηθούν. Εβδομάδες αργότερα, καθώς το Ισραήλ χτυπούσε το Ιράν, το χαρακτήρισε «η βρώμικη δουλειά που κάνει το Ισραήλ για όλους μας.»

Αυτά τα ανάμεικτα μηνύματα εμφανίζονται εν μέσω αυξανόμενης παγκόσμιας καταδίκης της τακτικής αποκλεισμού της ανθρωπιστικής βοήθειας από το Ισραήλ και των θανάτων αμάχων, καθώς και μιας μεταβαλλόμενης κοινής γνώμης στη Γερμανία – το 73% τώρα υποστηρίζει τον περιορισμό στις εξαγωγές όπλων, και το 30% θέλει να σταματήσουν εντελώς. Χωρίς συγκεκριμένη δράση για τη διακοπή της μεταφοράς όπλών, η κριτική του Merz παραμένει επικοινωνιακού χαρακτήρα.

Οι παλαιστινιακές κοινότητες, οργανώσεις και ακτιβιστές έχουν επιβιώσει μιας σκληρής καταστολής από το γερμανικό κράτος τους τελευταίους 22 μήνες. Με ακλόνητη αποφασιστικότητα, περίπου 60.000 άνθρωποι διαδήλωσαν στο Βερολίνο στις 21 Ιουνίου 2025, στην μεγαλύτερη πορεία αλληλεγγύης προς την Παλαιστίνη στη χώρα.

«Αυτό είναι ένα παγκόσμιο κίνημα», είπε η Rachael Shapiro στο UR. **«Αυτή είναι μια παγκόσμια αλλαγή στη συνείδηση και είμαστε εδώ για να πούμε ότι δεν θα γυρίσουμε πίσω, δεν υπάρχει επιστροφή. Η Γάζα έχει αλλάξει τον κόσμο, μας έχει αλλάξει όλους και θα είμαστε εδώ ώστε η Γερμανία και ολόκληρη τη Δύση να λογοδοτήσουν για τα εγκλήματα πολέμου τους.»**

Η Γερμανία «**κανονικοποιεί**» τη γενοκτονία στη Γάζα, είπε η Amira. «**Η Γερμανία έχει εξευτελιστεί ενώπιον της διεθνούς κοινότητας. Κανείς δεν μπορεί πλέον να αρνηθεί την γενοκτονία και η κυρίαρση αφήγηση σιγά-σιγά αλλάζει.»**

«Οι Παλαιστίνιοι αγωνίζονται ενάντια στον αποικισμό όχι μόνο τα τελευταία 77 χρόνια, αλλά και πριν, με την Οθωμανική Αυτοκρατορία, τη Βρετανική Εντολή, οι Παλαιστίνιοι επιβίωσαν, διατήρησαν τον πολιτισμό τους, διατήρησαν την κληρονομιά τους και δεν σταμάτησαν ποτέ να αγωνίζονται για αυτοδιάθεση. Όπου συμβαίνουν ανείπωτες φρικαλεότητες, υπάρχει και ελπίδα.»

«The Hunger Games»: Μέσα στις ισραηλινές παγίδες θανάτου στα σημεία βοήθειας για τους λιμοκτονούντες Παλαιστίνιους στη Γάζα.

Του Ahmed Ahmed και της Ibtisam Mahdi, 20 Ιουνίου 2025

Αρχική Δημοσίευση +972Magazine

Μετάφραση Έλενα Λουκά

Οι σχεδόν καθημερινές ισραηλινές σφαγές σε σημεία διανομής τροφίμων έχουν σκοτώσει πάνω από 400 Παλαιστίνιους τον τελευταίο μήνα.

Στις πρώτες ώρες της 11ης Ιουνίου, πριν από την ανατολή του ήλιου, ο 19χρονος Hatem Shaldan και ο αδερφός του Hamza, 23 ετών, πήγαν να περιμένουν τα φορτηγά με τη βοήθεια κοντά στον Διάδρομο Νετζαρίμ, στην κεντρική Λωρίδα της Γάζας, ελπίζοντας να επιστρέψουν με μία σακούλα με λευκό αλεύρι για την οικογένεια των πέντε. Αντί αυτού, ο Hamza επέστρεψε με το σώμα του μικρότερου αδερφού του, τυλιγμένο σε άσπρο σάβανο.

Η οικογένεια Shaldan ζούσε σχεδόν χωρίς φαγητό για σχεδόν δύο μήνες λόγω του ισραηλινού αποκλεισμού, στρυμωγμένη σε μια αίθουσα διδασκαλίας που είχε μετατραπεί σε καταφύγιο, στην

ανατολική Γάζα. Το σπίτι τους, που βρισκόταν κοντά, καταστράφηκε ολοσχερώς από ισραηλινή αεροπορική επιδρομή τον Ιανουάριο του 2024.

Γύρω στη 1:30 π.μ., οι δύο αδερφοί ενώθηκαν με δεκάδες λιμοκτονούντες Παλαιστίνιους στην οδό Αλ-Ρασίντ, κοντά στην ακτή, μόλις άκουσαν ότι φορτηγά με αλεύρι επρόκειτο να προσεγγίσουν. Δύο ώρες αργότερα, άκουσαν φωνές «Τα φορτηγά έρχονται!» και αμέσως μετά ήρθε ο ήχος των ισραηλινών πυροβολικών.

«Δεν μας ενδιέφερε ο βομβαρδισμός», αφηγήθηκε ο Hamza στο περιοδικό +972. «Απλά τρέξαμε προς τα φώτα των φορτηγών».

Αλλά μέσα στο χάος του πλήθους, οι αδερφοί χώρισαν. Ο Hamza κατάφερε να αρπάξει μια σακούλα αλεύρι 25 κιλών. Όταν γύρισε στο σημείο που είχαν συμφωνήσει να συναντηθούν, ο Hatem δεν ήταν εκεί.

«Τον καλούσα στο τηλέφωνο, ξανά και ξανά, χωρίς να απαντάει», είπε ο Hamza. «Η καρδιά μου πονούσε. Άρχισα να βλέπω πτώματα να μεταφέρονται εκεί που ήμουν. Δεν ήθελα να πιστέψω ότι ο αδερφός μου μπορεί να ήταν ανάμεσά τους».

Ακούγοντας αυτό, ο Hamza λιποθύμησε. Όταν συνήλθε, τον έβρεχαν με νερό στο πρόσωπο. Έτρεξε στο νοσοκομείο, όπου ένας άντρας που είχε τραυματιστεί από την ίδια αεροπορική επιδρομή του εξήγησε τι είχε συμβεί: Ο Hatem και περίπου 15 άλλοι προσπάθησαν να κρυφτούν στο ψηλό χορτάρι όταν τα ισραηλινά τανκς άνοιξαν πυρ.

«Ο Hatem χτυπήθηκε στα πόδια», είπε ο άντρας. «Έχανε αίμα για ώρες. Σκυλιά τους κυκλώνανε. Τελικά, όταν ήρθαν κι άλλα φορτηγά με βοήθεια, οι άνθρωποι βοήθησαν να μεταφέρουν τα πτώματα σε ένα από αυτά».

Συνολικά, 25 Παλαιστίνιοι σκοτώθηκαν εκείνο το πρωί περιμένοντας τα φορτηγά βοήθειας στην οδό Αλ-Ρασίντ. Ο Hamza πήρε το σώμα του Hatem και το έφερε πίσω στη Γάζα, όπου τον έθαψε δίπλα στη μητέρα τους, η οποία είχε σκοτωθεί από ισραηλινό σκοπευτή τον Αύγουστο του 2024. Ο μεγαλύτερος αδερφός τους ο Khalid, 21 ετών, είχε πεθάνει μήνες νωρίτερα – σε αεροπορική επιδρομή τον Ιανουάριο, ενώ εκκένωνε τραυματίες πολίτες με το κάρο του.

«Ο Hatem ήταν το φως της οικογένειάς μας», είπε ο Hamza. «Μετά που χάσαμε τη μητέρα μας και τον Khalid, εκείνος έγινε το αγαπημένο όλων – ακόμη και της γιαγιάς μας και των θείων μου. Τις επισκεπτόταν και τους βοηθούσε. Η γιαγιά μου κατέρρευσε όταν είδε το σώμα του. Ακόμα κλαίει».

Ο Hatem ήταν ένας έμπειρος τεχνικός αξεσουάρ αυτοκινήτων με όνειρο να ανοίξει το δικό του κατάστημα. «Ήταν καλός και γενναιόδωρος και αγαπούσε τα παιδιά· πάντα τους έδινε γλυκά», είπε ο Hamza. «Όλοι όσοι τον γνώριζαν ήρθαν στην κηδεία του. Ας αναλάβει ο θεός την ευθύνη για την κατοχή που μας κλέβει τις ζωές, μόνο και μόνο επειδή είμαστε από τη Γάζα».

Σφαγές σε σχεδόν καθημερινό επίπεδο

Ενώ η προσοχή του κόσμου στρέφεται στον πόλεμο μεταξύ Ισραήλ και Ιράν – και ενώ το Ισραήλ ταυτόχρονα διακόπτει τις υπηρεσίες διαδικτύου και τηλεπικοινωνιών, επιβάλλοντας ουσιαστικά μια μαύρη περίοδο ενημέρωσης και πληροφόρησης σε εκατομμύρια Παλαιστίνιους – οι επιθέσεις του Ισραήλ στους

λιμοκτονούντες κατοίκους της Γάζας που περιμένουν βοήθεια έχουν μόνο ενταθεί.

Μετά από δύο μήνες χωρίς ούτε μια σταγόνα τροφής, φαρμάκων ή καυσίμων να μπαίνει στη Γάζα, μια μικρή ποσότητα λευκού αλευριού και κονσερβών επιτράπηκε να περάσει από τα τέλη Μαΐου. Η πλειοψηφία αυτών κατευθύνθηκε σε περιοχές της Ράφα και του Διαδρόμου Νετζαρίμ, που διαχειρίζεται το Ίδρυμα Ανθρωπιστικής Βοήθειας της Γάζας (GHF), φυλάσσονται από ιδιωτικούς Αμερικανούς ασφαλιστές και Ισραηλινούς στρατιώτες. Στις 10 Ιουνίου, άρχισαν να φτάνουν και μικρές αποστολές μέσω φορτηγών βοήθειας που διαχειρίζεται το Παγκόσμιο Πρόγραμμα Τροφίμων (WFP).

Αλλά καθώς η πείνα βαθαίνει, οι άνθρωποι δεν περιμένουν πια να περάσουν τα φορτηγά με ασφάλεια από τα ισραηλινά στρατεύματα. Αντίθετα, τρέχουν προς αυτά μόλις εμφανιστούν, απεγνωσμένοι να αρπάξουν ό,τι μπορούν πριν τα αποθέματα εξαφανιστούν. Δεκάδες χιλιάδες συγκεντρώνονται στα σημεία διανομής, μερικές φορές για μέρες πριν, και πολλοί επιστρέφουν στα σπίτια τους με άδεια χέρια.

Οι λιμοκτονούντες πολίτες συγκεντρώνονται σε τεράστιους όγκους, περιμένοντας άδεια για να πλησιάσουν. Σε πολλές περιπτώσεις, τα ισραηλινά στρατεύματα έχουν ανοίξει πυρ εναντίον των μαζών – και μάλιστα κατά τη διάρκεια της ίδιας της διανομής – σκοτώνοντας δεκάδες, καθώς προσπαθούν να συλλέξουν λίγα κιλά αλεύρι ή κονσέρβες για να πάρουν σπίτι τους, σε αυτό που οι Παλαιστίνιοι έχουν ονομάσει «The Hunger Games».

Από τις 27 Μαΐου, περισσότεροι από 400 Παλαιστίνιοι έχουν σκοτωθεί και πάνω από 3.000 έχουν τραυματιστεί ενώ περίμεναν βοήθεια, σύμφωνα με τον εκπρόσωπο της Πολιτικής Άμυνας της Γάζας, Mahmoud Basel. Η φονικότερη επίθεση σε ανθρώπους που περίμεναν βοήθεια συνέβη στις 17 Ιουνίου, όταν οι ισραηλινές δυνάμεις άνοιξαν πυρ με θραύσματα τανκς, πολυβόλα και drones εναντίον πλήθος Παλαιστινίων στην Χαν Γιουνίς, σκοτώνοντας 70

και τραυματίζοντας εκατοντάδες.

Η περιορισμένη βοήθεια που φτάνει στη Γάζα απέχει πολύ από το να καλύψει ακόμα και τις πιο βασικές ανάγκες. Ως αποτέλεσμα, πολλοί κάτοικοι αναγκάζονται να αγοράσουν προμήθειες από άλλους που κατάφεραν να αποκτήσουν λίγη τροφή από τα σημεία διανομής και τώρα τη μεταπωλούν σε μια απεγνωσμένη προσπάθεια να καλύψουν άλλες βασικές ανάγκες.

«Άνθρωποι σκοτώνονταν, αλλά όλοι συνέχιζαν να τρέχουν για το αλεύρι».

Την επόμενη μέρα από τη σφαγή στην οδό Αλ-Ρασίντ που στοίχισε τη ζωή του Hatem Shaldan, συγκεντρώθηκαν ακόμα μεγαλύτερα πλήθη στο ίδιο σημείο, μεταξύ τους και ο 17χρονος Muhammad Abu Sharia, που ήρθε με τέσσερις συγγενείς του. Τα λίγα φορτηγά βοήθειας που έφτασαν εκείνη την εβδομάδα έδωσαν μια μικρή ελπίδα στις λιμοκτονούσες οικογένειες.

Ο Abu Sharia ζει με την οικογένειά του, που αποτελείται από εννέα άτομα, στο ημιερειπωμένο σπίτι τους στην νότια Γάζα, ο

μόνος γιος ανάμεσα σε έξι αδερφές. «Η οικογένειά μου δεν ήθελε να πάω στην αρχή», είπε. «Αλλά πεινάμε εδώ και δύο μήνες».

Στις 10 το βράδυ, κατευθύνθηκε στην οδό Αλ-Ρασίντ, όπου είχαν συγκεντρωθεί πλήθη στην άμμο κοντά στην ακτή, περιμένοντας τα φορτηγά βοήθειας. Οι άνθρωποι αντάλλασσαν προειδοποιήσεις με χαμηλωμένη φωνή: «Μείνετε πίσω από τα φορτηγά. Μην τρέχετε μπροστά – μπορεί να σας συνθλίψουν».

Ο Abu Sharia ήταν σοκαρισμένος από ό,τι είδε. «Ηλικιωμένοι, γυναίκες, παιδιά, όλοι απλώς περιμένανε μια ευκαιρία για λίγο αλεύρι». Τότε, χωρίς προειδοποίηση, πυρομαχικά άρχισαν να πέφτουν γύρω τους.

Ξέσπασε πανικός. Κάποιοι έφυγαν. Άλλοι, όπως ο Abu Sharia, έτρεξαν προς τα φορτηγά. «Άνθρωποι σκοτώνονταν και τραυματίζονταν, αλλά κανείς δεν σταμάτησε. Όλοι συνέχιζαν να τρέχουν για το αλεύρι».

Κατάφερε να αρπάξει μια σακούλα που βρισκόταν δίπλα σε ένα νεκρό σώμα, αλλά μόλις έκανε μερικά βήματα, μια ομάδα τεσσάρων ανδρών με μαχαίρια τον περικύκλωσε και τον απείλησε ότι θα τον σκότωναν αν δεν την παρέδιδε. Την άφησε.

Παρά την απογοήτευση, εξακολουθούσε να ελπίζει ότι θα προλάβει να φτάσει σε άλλο φορτηγό και περίμενε ώρες ακόμα. Τότε άκουσε ανθρώπους να φωνάζουν, «Ήρθε άλλη βοήθεια!». Τα φορτηγά μπήκαν μέσα, σχεδόν χωρίς να μειώσουν ταχύτητα, καθώς οι άνθρωποι τους περικύκλωναν. «Είδα έναν άντρα να πέφτει κάτω από ένα φορτηγό και να του συνθλίβεται το κεφάλι». Με τα ασθενοφόρα να είναι πολύ μακριά για να πλησιάσουν, από φόβο για τις ισραηλινές αεροπορικές επιδρομές, οι τραυματίες και οι νεκροί σύρθηκαν μακριά με κάρα γαϊδουριών και tuk-tuk.

Ο Abu Sharia ήταν ο μόνος από την εκτεταμένη οικογένειά του που κατάφερε να φέρει πίσω μια σακούλα αλεύρι. Η οικογένειά του, ανήσυχη και φοβισμένη, ανακουφίστηκε μόλις τον είδε. Άρχισαν αμέσως να ψήνουν ψωμί και το μοιράστηκαν με τους συγγενείς.

«Κανείς δεν ρισκάρει τη ζωή του έτσι, αν δεν έχει άλλη επιλογή», είπε. «Πηγαίνουμε γιατί πεινάμε. Πηγαίνουμε γιατί δεν υπάρχει τίποτα άλλο».

«Ένας νέος άντρας κόπηκε στα δύο από την έκρηξη. Άλλοι έχασαν τα άκρα
τους».

Ο Yusef Abu Jalila, 38 ετών, συνήθιζε να στηρίζεται στην ανθρωπιστική βοήθεια που διανέμονταν μέσω του WFP για να ταΐσει την οικογένειά του, που αποτελείται από 10 άτομα. Αλλά τέτοιο πακέτο δεν έχει φτάσει εδώ και πάνω από δύο μήνες, και η τιμή όσων έχουν απομείνει στις αγορές έχει εκτοξευτεί.

Τώρα, έχουν βρει καταφύγιο σε μια σκηνή στο στάδιο Al-Yarmouk στην κεντρική Γάζα, μετά την καταστροφή του σπιτιού τους στην περιοχή Σέιχ Ζάιντ κατά τη διάρκεια της ισραηλινής επιχείρησης στον βόρειο τομέα της Γάζας τον Οκτώβριο του 2024, είπε στο +972: «Τα παιδιά μου κλαίνε και μου λένε ότι πεινάνε, κι εγώ δεν έχω τίποτα να τα ταΐσω».

Χωρίς λευκό αλεύρι ή απομεινάρια από κονσέρβες, ο Abu Jalila δεν έχει άλλη επιλογή παρά να εμφανιστεί στα σημεία διανομής βοήθειας ή να περιμένει τα φορτηγά βοήθειας. «Ξέρω ότι μπορεί να είμαι ένας από αυτούς που θα σκοτωθούν προσπαθώντας να βρω φαγητό για την οικογένειά μου», είπε ο Abu Jalila στο +972. «Αλλά πηγαίνω, γιατί η οικογένειά μου πεινάει».

Στις 14 Ιουνίου, ο Abu Jalila έφυγε από τον καταυλισμό με μια ομάδα γειτόνων, αφού άκουσε φήμες ότι τα φορτηγά βοήθειας μπορεί να φτάσουν στη βορειοδυτική πλευρά της Γάζας. Όταν έφτασε εκεί, έμεινε έκπληκτος που βρήκε χιλιάδες άλλους που περίμεναν με την ελπίδα να φέρουν φαγητό στις οικογένειές τους.

Καθώς περνούσαν οι ώρες, το πλήθος πλησίασε μια ισραηλινή στρατιωτική θέση. Τότε, χωρίς προειδοποίηση, αρκετά πυρομαχικά από το Ισραήλ εξερράγησαν στη μέση του πλήθους.

«Ακόμα δεν ξέρω πως επέζησα», είπε ο Abu Jalila. «Δεκάδες άνθρωποι σκοτώθηκαν, με τα σώματά τους να γίνονται κομματάκια, και πολλοί άλλοι τραυματίστηκαν».

Μέσα στο χάος, πολλοί έτρεχαν πανικόβλητοι, ενώ άλλοι προσπαθούσαν να φορτώσουν τους δολοφονημένους και τους τραυματίες στα κάρα των γαϊδουριών καθώς δεν είχε ούτε ασθενοφόρα ούτε αυτοκίνητα σε κοντινή απόσταση. «Ένας νεαρός άνδρας ανατινάχθηκε στη μέση, σε άλλους ξεριζώθηκαν τα άκρα», θυμάται ο Abu Jalila. “Ήταν αθώοι άνθρωποι, άοπλοι, που προσπαθούσαν απλώς να βρουν φαγητό. Γιατί να τους σκοτώσουν με αυτόν τον τρόπο;”.

Κλονισμένος και με άδεια χέρια, ο Abu Jalila επέστρεψε τέσσερις ώρες με τα πόδια του τρέμοντας στην πόλη της Γάζας. Όταν έφτασε στη σκηνή, τα παιδιά του ήταν ήδη έξω και περίμεναν. «Ήλπιζαν ότι θα τους έφερνα φαγητό», είπε. «Εύχομαι να μπορούσα να πεθάνω παρά να βλέπω την απογοήτευση στα μάτια τους».

Ορκίστηκε να μην επιστρέψει ποτέ – αλλά χωρίς να του έχει μείνει τίποτα για να θρέψει την οικογένειά του και χωρίς να του έχει διανεμηθεί έκτοτε βοήθεια, ξέρει ότι θα πρέπει να προσπαθήσει ξανά.

«Ξέραμε ότι μπορεί να πεθάνουμε. Αλλά ποια επιλογή έχουμε;».

Παρόμοιες σφαγές έχουν συμβεί και στη νότια Γάζα. Η Zahiya Al-Samour, 44 ετών, οριακά μπορούσε να σταθεί μετά από δύο χιλιόμετρα τρεξίματος ενώ ξέφευγε από μια ισραηλινή επίθεση για να φτάσει στο πλήθος που είχε συγκεντρωθεί για βοήθεια στην περιοχή Ταλία της κεντρικής Χαν Γιουνίς.

Αγωνιζόμενη να πάρει μια ανάσα, είπε στο +972: «Ο άντρας μου πέθανε από καρκίνο πέρυσι. Δεν μπορώ να προσφέρω τίποτα στα παιδιά μου. Δεν υπάρχει φαγητό στο σπίτι, από την πολιορκία και τη διακοπή των παραδόσεων βοήθειας που μας συντηρούσαν κατά τη διάρκεια του πολέμου».

Οδηγημένη από την απόγνωση, η Al Samour πήγε στην Ταλία τη νύχτα της 16ης Ιουνίου, ελπίζοντας να είναι μία από τις πρώτες στη σειρά για τα φορτηγά βοήθειας που θα έφταναν. Μαζί με χιλιάδες άλλους, κατασκήνωσε δίπλα στο δρόμο.

Αλλά το επόμενο πρωί, καθώς ο κόσμος περίμενε κοντά στην οδό Αλ Ρασίντ, πυροβολικά από τανκς έπεσαν ξαφνικά πάνω στο πλήθος, σκοτώνοντας πάνω από 50 άτομα.

«Είδα ανθρώπους να χάνουν άκρα, σώματα να διαλύονται», διηγήθηκε. «Τρεις από τους γείτονές μου από το Αλ-Ζανέ σκοτώθηκαν. Τα σώματά τους ήταν αγνώριστα».

Αν και γλίτωσε χωρίς σωματικό τραυματισμό, το τραύμα παραμένει. «Η καρδιά μου ακόμα τρέμει», είπε. «Είδα ανθρώπους να πεθαίνουν ενώ άλλοι αιμορραγούσαν πάνω σε κάρα γαϊδουριών, δεν υπήρχαν ασθενοφόρα».

Επέστρεψε με άδεια χέρια στη σκηνή που είχε στήσει στην Αλ-Μαουάσι, αφού ο ισραηλινός στρατός διέταξε την εκκένωση της γειτονιάς της. «Τα παιδιά μου πεινάνε», είπε, με τη φωνή της να ραγίζει. «Με περιμένουν να τους φέρω φαγητό. Δεν ξέρω τι να τους πω».

Στο Νοσοκομείο Nasser, ο 22χρονος Mohammed Al-Basyouni βρίσκεται σε ανάρρωση από μια σφαίρα στην πλάτη του.

Πυροβολήθηκε στις 25 Μαΐου, ενώ προσπαθούσε να μαζέψει φαγητό στην περιοχή Αλ-Σακούς της Ράφα.

«Ξύπνησα στην αυγή και έφυγα από το σπίτι με έναν σκοπό: να βρω αλεύρι για τον άρρωστο πατέρα μου», είπε στο +972. «Η μητέρα μου με παρακάλεσε να μην φύγω, αλλά εγώ επέμεινα. Δεν είχαμε φαγητό. Ο πατέρας μου είναι άρρωστος και χρειαζόμασταν βοήθεια.

«Έφυγα γύρω στις 6 το πρωί, και λίγο αργότερα άρχισαν οι πυροβολισμοί», διηγήθηκε ο Al-Basyouni. «Με χτύπησαν ενώ έτρεχα να φύγω – με πυροβόλησαν στην πλάτη». Διακομίστηκε εσπευσμένα στο χειρουργείο με tuk-tuk. «Εγώ επέζησα, αλλά άλλοι όχι. Κάποιοι γύρισαν σε σακούλες νεκρών».

Στάθηκε για λίγο, και μετά πρόσθεσε ήσυχα: «Ξέραμε ότι μπορεί να πεθάνουμε. Αλλά ποια επιλογή έχουμε; Η πείνα είναι φονιάς. Θέλουμε να τελειώσει ο πόλεμος και η πολιορκία. Θέλουμε να τελειώσει αυτός ο εφιάλτης. Επέστρεψα τραυματίας, και δεν έφερα τίποτα σπίτι. Τώρα ο άρρωστος πατέρας μου έχασε τον μόνο

που μπορούσε να τον συντηρήσει».

«Ήμασταν όπως τα ζώα που περίμεναν να ανοίξει το σημείο σίτισης».

Παρά το γεγονός ότι ζούσε στη κεντρική Γάζα μετά την εκδίωξή του μαζί με την οικογένειά του από το Μπέιτ Χανούν, ο 48χρονος Mahmoud Al-Kafarna ξεκίνησε στις 15 Ιουνίου για το κέντρο βοήθειας που διαχειρίζεται η GHF στην απομακρυσμένη νοτιοδυτική περιοχή της Χαν Γιουνίς.

Το ταξίδι του διήρκεσε ώρες, περπατώντας προς την περιοχή Νουσεϊράτ και μετά με tuk-tuk προς το Φας Φαρς, ένα γνωστό σημείο συγκέντρωσης για όσους αναζητούσαν φαγητό. Αυτός και άλλοι περπάτησαν από τις 7:30 μ.μ. μέχρι τις 2:30 π.μ., καταφεύγοντας τελικά στο Τζαμί Mu'awiyah μέχρι να ανοίξει το ισραηλινό φυλάκιο.

Στην αυγή, πλησίασαν ένα φράγμα άμμου φυλασσόμενο από ισραηλινές δυνάμεις. Μια φωνή από πίσω από το φράγμα ακούστηκε μέσω ενός μεγάφωνου: «Το κέντρο βοήθειας είναι κλειστό. Δεν υπάρχει διανομή. Πρέπει να γυρίσετε σπίτι σας».

Ο Al-Kafarna, όπως και πολλοί άλλοι, έμεινε στη θέση του – γνωρίζοντας αυτές τις τακτικές για να αραιώσουν το πλήθος. Στη συνέχεια ήρθαν οι απειλές: «Φύγετε ή θα ανοίξουμε πυρ», ακολουθούμενες από ύβρεις όπως «Σκύλοι».

Πριν καν ολοκληρώσουν την προειδοποίησή τους, οι ισραηλινές δυνάμεις άρχισαν να πυροβολούν από τη θέση τους, περίπου ένα χιλιόμετρο μακριά από το σημείο που είχε συγκεντρωθεί το πλήθος. «Οι σφαίρες πέρασαν πάνω από τα κεφάλια μας», διηγήθηκε ο Al-Kafarna. «Δεκάδες χτυπήθηκαν. Κανείς δεν μπορούσε να σηκώσει το κεφάλι του». Κάποιοι νέοι κατάφεραν να μεταφέρουν τους τραυματίες σε κοντινό κέντρο του Ερυθρού Σταυρού, αλλά πολλοί δεν τα κατάφεραν.

Όταν μισή ώρα αργότερα έγινε δεύτερη ανακοίνωση που επέτρεπε την είσοδο, το πλήθος όρμησε μπροστά, τρέχοντας δύο χιλιόμετρα

με τα χέρια σηκωμένα και λευκές σακούλες ψηλά – μια χειρονομία παράδοσης. Έπειτα, αυτός και άλλοι προχώρησαν άλλα δύο χιλιόμετρα περνώντας το φυλάκιο, που φρουρούνταν από βαριά οπλισμένους ιδιωτικούς φρουρούς.

«Θα τους δεις ακριβώς όπως τους δείχνει το Χόλιγουντ: βαριά οπλισμένους, με σκούρα γυαλιά, αλεξίσφαιρα γιλέκα με τη σημαία των ΗΠΑ, ακουστικά στ' αυτιά, και τα όπλα στραμμένα κατευθείαν στα γυμνά μας στήθη», θυμάται ο Al-Kafarna. «Πυροβολούν στο έδαφος, στα πόδια οποιουδήποτε προσπαθεί να πλησιάσει τη βοήθεια, η οποία είναι τοποθετημένη πίσω από έναν λόφο, όπου έχουν πάρει θέση».

Όταν τελικά έφτασαν στην αποθήκη βοήθειας πίσω από έναν λόφο, «ήταν χάος», θυμάται ο Al-Kafarna. «Καμία τάξη, καμία δικαιοσύνη, μόνο επιβίωση».

Για να αποφύγουν το πάτημα ή την επίθεση, οι άνθρωποι κουβαλούσαν μαχαίρια ή κινούνταν σε οργανωμένες ομάδες. «Μόλις έπιανες ένα κουτί, το άδειαζες στη σακούλα σου και έτρεχες. Αν σταματούσες, θα σε έκλεβαν ή θα σε συνθλίβανε».

Τι κατάφερε να φέρει σπίτι; «Δύο κιλά φακές, λίγα μακαρόνια, αλάτι, αλεύρι, λάδι, μερικές κονσέρβες φασολιών». Ο Al-Kafarna σταμάτησε για λίγο, τα μάτια του βαριά. «Άξιζε τον κόπο; Οι σφαίρες, τα πτώματα, το ένστικτο επιβίωσης μέσα από το θάνατο; Αυτή είναι η κατάντια μας, να παρακαλάμε για επιβίωση με το όπλο στον κρόταφο».

«Μοιάζαμε με ζώα που περίμεναν να ανοίξει το σημείο σίτισης σε έναν στάβλο χωρίς ηθική ή συμπόνια», συνέχισε. «Η πείνα μας ώθησε να ζητήσουμε φαγητό από τα χέρια του εχθρού μας – φαγητό τυλιγμένο στην ταπείνωση και τη ντροπή – αφού κάποτε ζούσαμε με αξιοπρέπεια».

Με απάντηση σε αυτό το άρθρο, εκπρόσωπος του ισραηλινού στρατού δήλωσε: «Ο IDF επιτρέπει στις αμερικανικές πολιτικές οργανώσεις (GHF) να λειτουργούν ανεξάρτητα στη διανομή βοήθειας στους κατοίκους της Γάζας και εργάζεται για να

διασφαλίσει την ασφαλή και συνεχιζόμενη διανομή της, σύμφωνα με το διεθνές δίκαιο.» Ο εκπρόσωπος πρόσθεσε: «Η επιχειρησιακή δραστηριότητα στις περιοχές των κύριων προσβάσιμων οδών προς τα κέντρα διανομής συνοδεύεται από συστηματικές διαδικασίες εκμάθησης από τις δυνάμεις του IDF. Στο πλαίσιο αυτών, οι δυνάμεις του IDF έχουν αναλάβει πρόσφατα προσπάθειες για την αναδιοργάνωση αυτών των περιοχών μέσω της τοποθέτησης φρακτών, πινακίδων, του ανοίγματος επιπλέον διαδρομών και άλλων μέτρων».

Ο Ahmed Ahmed είναι ψευδώνυμο για έναν δημοσιογράφο από την πόλη της Γάζας που ζήτησε να παραμείνει ανώνυμος από φόβο για αντίποινα.

Η Ibtisam Mahdi είναι ανεξάρτητη δημοσιογράφος από τη Γάζα, ειδικευμένη στην αναφορά κοινωνικών θεμάτων, ειδικά όσον αφορά τις γυναίκες και τα παιδιά. Επίσης, συνεργάζεται με φεμινιστικές οργανώσεις στη Γάζα στον τομέα της αναφοράς και των επικοινωνιών.

Οι μανάδες έχουν δίκιο!

Του Σταύρο Σταυρίδη
Πηγή
«Las cuchas tienen razón»: Οι μανάδες έχουν δίκιο! Ένα γκράφιτι στους τοίχους του Μεντεγίν στην Κολομβία. Οι μανάδες έχουν δίκιο! Τον περασμένο Γενάρη στην «Λα Εσκομπρέρα», μια χωματερή της Κομμούνας 13 στο Μεντεγίν βρέθηκαν λείψανα ανθρώπων σφαγιασμένων. Δολοφονήθηκαν βάρβαρα από τον κολομβιανό στρατό και τους παραστρατιωτικούς κατά τη διάρκεια της επιδρομής ενάντια στα αντάρτικα (Επιχείρηση Ωρίων το

2002), στην οποία πολλοί εκτελέστηκαν επί τόπου ή εξαφανίστηκαν, όπως συμβαίνει συχνά με τα μαζικά εγκλήματα που παράγονται από την αχαλίνωτη κρατική βία.
Οι μανάδες έχουν δίκιο. Ο δήμαρχος του Μεντεγίν έσβησε τα γκράφιτι, επιχειρηματολογώντας πως ήταν αποπροσανατολιστικά και ασχήμαιναν την εικόνα της πόλης. Και κείνα ξαναγράφτηκαν ξανά και ξανά σε κάθε πόλη, σε κάθε δρόμο, σε κάθε τοίχο όλης της χώρας. Όπως γράφτηκαν και τα ονόματα των αδικοχαμένων του εγκλήματος των Τεμπών. Οι μανάδες έχουν δίκιο. Γιατί ήταν οι Mujeres Caminando por la Verdad (Γυναίκες που Περπατούν για την Αλήθεια) που έφεραν στο φως τα αποδεικτικά στοιχεία για αυτήν την ατιμώρητη βαρβαρότητα. Ήταν οι Γυναίκες που Περπατούν για την Αλήθεια, οι μανάδες των εξαφανισμένων, που 23 χρόνια αγωνίζονται για την αλήθεια, ήταν εκείνες που επέμεναν «να σκαφτεί συθέμελα η χωματερή», να ξεθαφτεί η αλήθεια και να αποδοθεί δικαιοσύνη. «Η Γη άρχισε να μιλάει» λένε. Μήπως όλα αυτά τα χρόνια του αγώνα, άκουγαν τα λόγια της Μάνας Γης που τους μετέφερε τη δύναμη της αλήθειας;
Οι μανάδες έχουν δίκιο. Όπως ο Μανάδες της Πλατείας Μάϊου, που χρόνια διαμαρτύρονται κάθε Πέμπτη, όλες τις Πέμπτες 48 χρόνια τώρα, μπροστά από το Προεδρικό Μέγαρο στο Μπουένος Άιρες, απαιτώντας δικαιοσύνη για τα «εξαφανισμένα» παιδιά τους, θύματα της δικτατορίας του Βιντέλα.
Οι μανάδες έχουν δίκιο στη σημερινή Παλαιστίνη όταν απαιτούν προστασία για τα παιδιά τους από τη γενοκτονική και δολοφονική μηχανή του Ισραήλ. Δική τους είναι η διεκδίκηση του δικαιώματος να ζουν στη γη όπου γεννήθηκαν. Δική τους και η απαίτηση τα παιδιά τους να ζήσουν σε ένα ελεύθερο και δίκαιο μέλλον.
Οι μανάδες έχουν δίκιο. Όπως οι μανάδες των Τεμπών. Ακούστε τη φωνή τους. Τη φωνή εκείνης που δύο χρόνια τώρα παλεύει να κρατήσει στη ζωή το παιδί της: «Σήμερα σκάστε όλοι οι πολιτικοί. Ουρλιάζουν οι μανάδες» είπε…. Και της μάνας των δίδυμων κοριτσιών που χάθηκαν: «δεν θα σταματήσουμε τον αγώνα, δεν θα τους αφήσουμε σε ησυχία μέχρι που θα χτυπάει η τελευταία φλέβα στην καρδιά μας». Ακούστε τα λόγια και μιας άλλης μάνας που συμπυκνώνουν τη δύναμη ενός αγώνα ανυποχώρητου: «Έχουμε όλοι βιώσει το σκληρό πρόσωπο της διάχυτης πλέον διαφθοράς. Ανακαλύψαμε δυνάμεις που πρωτύτερα αγνοούσαμε πως υπάρχουν. Ως μανάδες οφείλουμε να διαφυλάξουμε ότι απέμεινε από τα παιδιά μας, τη μνήμη τους, να επιφέρουμε

την ασφάλεια για τα παιδιά που είναι στη ζωή κι αυτά που θα έρθουν στη ζωή… Απευθύνομαι στους φονιάδες των παιδιών μας. Προσβάλατε και φερθήκατε απαξιωτικά στους νεκρούς μας. Διαπράξατε τη μέγιστη ύβρι και θα λάβετε τα δέοντα μέσα από τον παλμό της νέμεσης». Αυτές οι παθιασμένες και αποφασισμένες μανάδες είναι η φωνή όλων των πατεράδων και των οικογενειών των θυμάτων αυτού που αναμφίβολα είναι ένα κρατικό έγκλημα (συνδυάζοντας εγκληματική αμέλεια στην υποδομή ασφαλείας, αποφάσεις ιδιωτικοποίησης και διαφθορά). Η φωνή τους είναι δυνατή: ζητά δικαιοσύνη και αλήθεια, μια αλήθεια που βιάστηκαν να παραχώσουν οι κυβερνητικοί χειρισμοί με την καταστροφή αποδεικτικών στοιχείων και τη συγκάλυψη εγκληματικών πράξεων. Είναι οι μανάδες που απαιτούν δικαιοσύνη στο Μεξικό, οι Μανάδες Αναζητήτριες (Madres Buscadoras), που προσπαθούν, σκάβοντας με τα ίδια τους τα χέρια, να εντοπίσουν απομεινάρια των εξαφανισμένων παιδιών τους σε μαζικούς τάφους και να αποκαλύψουν εγκλήματα που διαπράχθηκαν από τους παραστρατιωτικούς των ναρκοκαρτέλ με την συνενοχή των αρχών. Είναι αυτές, μέλη της συλλογικότητας Αναζητήτριες Πολεμίστριες, που ανακάλυψαν πρόσφατα σημάδια μαζικής δολοφονίας και φούρνους-κρεματόρια σε ένα ράντσο στο Χαλίσκο, ένα μέρος που σκόπιμα «καθαρίστηκε» από τις αρχές μετά από συγκεκριμένους ελέγχους και παρά τις καταγγελίες που απαιτούσαν εκτεταμένες έρευνες.

Οι μανάδες έχουν πάντα δίκιο όταν εναντιώνονται στους πολέμους και όταν φροντίζουν τη ζωή, τη ζωή που γεννούν, τη ζωή που φτιάχνει τον κόσμο. Η δική τους αποφασιστικότητα στήριξε όλες τις κοινότητες της διασποράς, η δική τους συχνά βουβή δύναμη στήριξε τα καραβάνια της μετανάστευσης και τα συσσίτια της συλλογικής επιβίωσης σε δύσκολους καιρούς και απέναντι σε σκληρούς ανθρώπους.

Οι μανάδες έχουν δίκιο όταν απαιτούν δικαιοσύνη. Όταν κατηγορούν τους ισχυρούς ότι φέρνουν το δίκιο στα δικά τους μέτρα. Όταν αντιτίθενται σε εκείνους που διαστρεβλώνουν την αλήθεια, σε εκείνους που διαβάλλουν όσους και όσες αμφισβητούν την παντοδυναμία τους. Το δίκιο των μανάδων δεν μπορεί να παραχωθεί όμως. Η δύναμή του δεν οφείλεται σε κάποιο συσχετισμό δυνάμεων, αλλά αντλεί από μια βαθιά πηγή, την ίδια τη ζωή. Τη ζωή ως αξίωση συλλογικής αξιοπρέπειας και όχι μόνο ως βιολογικό φαινόμενο. Τη ζωή ως αξίωση ελευθερίας και ισότητας ανάμεσα σε εκείνους και εκείνες που την φέρουν. Τη

ζωή ως προϋπόθεση κάθε αγώνα για μια χειραφετημένη κοινωνία.
Οι μανάδες έχουν δίκιο γιατί εκείνες μπόρεσαν στους αγώνες τους να μετατρέψουν τη φροντίδα σε δύναμη αλληλεγγύης, να κάνουν την περίφημη διακηρυκτική αδελφότητα της Γαλλικής Επανάστασης καθημερινή πράξη. Γεννούν αδέλφια οι μανάδες όπως αδέλφια γεννούν οι συλλογικές προσπάθειες για έναν άλλο κόσμο δίκαιο.
Οι μανάδες ξέρουν το θάνατο. Ξέρουν την κραυγή της απόγνωσης, τους σκοτεινούς φόβους της απελπισίας. Το έζησαν στην Κατοχή, το έζησαν στα στρατόπεδα συγκέντρωσης και εξορίας, στα αποικιακά γκέτο, στους προσφυγικούς καταυλισμούς και στις κλεμμένες γαίες των ιθαγενών λαών. Συχνά είχαν δίπλα τους και φρόντιζαν τα ανήλικα παιδιά τους. Και τον περιφρόνησαν το θάνατο και αρνήθηκαν την απελπισία. Γιατί το δίκιο τους δεν μπορέσαν να το πνίξουν οι ισχυροί, όσο ισχυροί και να ‘ταν, όσο ικανοί και να ‘ταν στην παραπλάνηση και την εξαπάτηση κάποιων με τις απατηλές υποσχέσεις τους.
Οι αγώνες των μανάδων συχνά είναι αθέατοι. Αγνοημένοι από τους ιστορικούς, υποτιμημένοι από τους πολιτικούς του συστήματος και απαξιωμένοι από τους ρατσιστές κάθε είδους. Ξεγλιστρώντας ανάμεσα σε δυνάστες και δυναστικούς νόμους, πλαγιοκοπώντας περιορισμούς και φαινομενικά αξεπέραστα εμπόδια, πάντα έβρισκαν τρόπους να εξασφαλίζουν τη ζωή εκείνων που φρόντιζαν. Αλλά και τις στιγμές που επέλεγαν ή οι περιστάσεις τις ανάγκαζαν δε δίστασαν να βγούνε μπροστά. Να αρνηθούν την υποταγή, να θυσιαστούν.
Οι μανάδες που αναζητούν την αλήθεια και τη δικαιοσύνη έχουν δίκιο. Κι όπως λέει ο Εξεγερμένος Καπετάνιος Μάρκος των ζαπατίστας: «Αναζητήστε τις αναζητήτριες της αλήθειας και του δίκιου. Μου περνάει από το μυαλό ότι ίσως αναζητούν και ένα άλλο αύριο. Και αυτό, φίλοι και εχθροί, είναι να αγωνίζεσαι για τη ζωή….»…
Υ.Γ. Ευχαριστούμε τον Σταύρο Σταυρίδη για το κείμενο και την Ευγενία Μιχαλοπούλου για την μετάφραση.

Η αυτονομία εν συγκρούσει

Του Adrian Wohlleben

Μετάφραση Λία Γυιόκα

Στο ακόλουθο δοκίμιο, που δημοσιεύτηκε για πρώτη φορά στο νέο περιοδικό του Woodbine μόνο για έντυπο, The Reservoir, ο Adrian Wohlleben υποστηρίζει ότι πρέπει να δώσουμε χώρο για μια τρίτη έννοια του όρου "αυτονομία". Ενώ οι δύο παραδοσιακές έννοιές του αναφέρονται ποικιλοτρόπως στην υλική ανεξαρτησία ή στην αυτονομοθέτηση, αυτό που ο Wohlleben αποκαλεί "στρατηγική αυτονομία" είναι νοητό μόνο μέσα από μια δυναμική ενεργού και συνεχούς αγώνα. Όπως το θέτει ο συγγραφέας, αυτό που αμφισβητείται είναι "η ικανότητα να σπάσει κανείς το πλαίσιο μιας σύγκρουσης ενώ την πολεμά, να αλλάξει το πρόβλημα γύρω από το οποίο εξαρτάται η καταληπτότητα της σύγκρουσης, και ως εκ τούτου να πάρει την πρωτοβουλία".

Από τη δυτική παράδοση κληρονομήσαμε δύο σημασίες της λέξης αυτονομία: Κατανοούμε την αυτονομία είτε ως αυτορύθμιση, είτε ως αυτοαναπαραγωγή.

Σύμφωνα με την πρώτη σημασία, ο όρος εν γένει σηματοδοτεί την ελεύθερη βούληση ή την ελεύθερη επιλογή, μια πράξη αυθόρμητης, εθελούσιας υπακοής του ορθολογικού υποκειμένου. Η σημασία αυτή έχει αποχρώσεις τόσο αρνητικές όσο και θετικές. Αρνητικές, στον βαθμό που η αυτονομία αναφέρεται στο πεδίο εκείνο της εμπειρίας που δεν υπόκειται σε ετερόνομες δυνάμεις πέρα από τον έλεγχο του υποκειμένου, είτε με τη μορφή φυσικών δυνάμεων που υπαγορεύουν τις επιθυμίες μου (των νόμων δηλαδή της φύσης), είτε με τη μορφή των αυθαίρετων προτιμήσεων άλλων ανθρώπων. Ενώ ως προς το θετικό της πρόσημο, δεδομένου ότι είμαι πιο ελεύθερος όταν υπακούω μόνο τον εαυτό μου, η αυτονομία συνδυάζει τον "εαυτό" και τον "νόμο" σε μία πράξη με την οποία ανακαλύπτω πρακτικές αρχές δράσης μέσα μου και τις

ακολουθώ, αρχές που μπορούν να θεωρηθούν “νόμοι της ελευθερίας”.

Σύμφωνα με τη δεύτερη και κάπως παλαιότερη έννοια, αυτονομία σημαίνει υλική αυτοδυναμία ή ανεξαρτησία. Διαθέτουμε τα απαραίτητα μέσα για να διασφαλίσουμε τη βασική αναπαραγωγή της ζωής μας χωρίς να χρειάζεται να πουληθούμε σε άλλους; Αυτή η έννοια του όρου εκτείνεται πίσω στα δικαιώματα συλλογής στο όγδοο βιβλίο της Παλαιάς Διαθήκης (Ρουθ), καθώς και στις συγκρούσεις γύρω από τα “κοινά” και τα δικαιώματα διαβίωσης, από τη Magna Carta μέχρι τα πρώιμα άρθρα του Μαρξ για την κλοπή της ξυλείας. Εδώ η αυτονομία δεν έχει να κάνει τόσο με την ανακάλυψη κανόνων ελευθερίας που δεσμεύουν όλα τα ελεύθερα και λογικά όντα μέσω της “επικράτειας των σκοπών” όσο με την επίτευξη ενός βαθμού οικονομικής και εδαφικής ανεξαρτησίας που μας επιτρέπει να ζούμε χωρίς να γονατίζουμε ή να πουλιόμαστε για μισθό: ποιο είναι το υλικό όριο πέρα από το οποίο δεν χρειάζεται να βασίζομαι σε εχθρικές δυνάμεις για να επιβιώσω;

Οι δύο αυτές ερμηνείες δεν διαχωρίζονται πάντα εύκολα. Τα μοντέλα μας για την κατανόηση του κοινωνικού ανταγωνισμού τείνουν να ταλαντεύονται μεταξύ των δύο σημασιών της αυτονομίας. Η “καμπύλη J”, για παράδειγμα, δημοφιλές νοητικό εργαλείο, ειδικά των θεωρητικών της κρίσης, μας λέει ότι οι εξεγέρσεις πυροδοτούνται από τη σχετικά αιφνίδια αποσταθεροποίηση, ή από τη αποστέρηση της μιας είτε της άλλης έννοιας της αυτονομίας: δηλαδή από την απότομη απώλεια δικαιωμάτων ή της κοινωνικής θέσης, ή αλλιώς, από την ταχεία αύξηση της τιμής του ψωμιού ή των καυσίμων.

Χωρίς να αγνοήσουμε καμία από τις δύο “κανονικές” αυτές ερμηνείες,της έννοιας της αυτονομίας, είναι καιρός να επιτρέψουμε την ανάδυση μιας τρίτης. Ενώ η πρώτη ερμηνεία αναφέρεται στην εσωτερική μας ελευθερία και η δεύτερη στη (σχετική) υλική ανεξαρτησία, η τρίτη νοείται μόνον εντός της δυναμικής του ενεργού και διαρκούς αγώνα.

Υπάρχει ένας τροπισμός της αυτονομίας που αφορά ειδικά

εξεγέρσεις και καταστάσεις πολιτικής πόλωσης μεταξύ αντιμαχόμενων δυνάμεων. Προτείνω να ονομάσουμε “στρατηγική αυτονομία” την ικανότητα να υπερβαίνουμε το πλαίσιο μιας σύγκρουσης ενόσω την πολεμάμε, να αλλάζουμε το πρόβλημα γύρω από το οποίο περιστρέφεται η κατανοησιμότητα της σύγκρουσης, να λαμβάνουμε δηλαδή την πρωτοβουλία. Το θέμα είναι να διεκδικήσουμε και να διατηρήσουμε έναν καθοριστικό ρόλο στο επίπεδο διαμόρφωσης του νοήματος αυτού καθεαυτού, στη συγκρότηση της μεροληψίας που συνδέει ή διαφοροποιεί τον φίλο, τον εχθρό και τον “σύμμαχο”.

Ας θυμηθούμε πώς, μέσα σε λίγες εβδομάδες, το κίνημα των Κίτρινων Γιλέκων ξεπέρασε κάθε αναφορά στον “φόρο καυσίμων”- ή πώς το viral σύνθημα “πολύ λίγο, πολύ αργά” της εξέγερσης του Χονγκ Κονγκ το 2019 αποκάλυψε τη ρήξη και τη μετάλλαξη που είχε υποστεί ο αγώνας. Η ταχεία κλιμάκωση και η διολίσθηση της σύγκρουσης επισκίασαν τα αρχικά αιτήματα του κινήματος, με αποτέλεσμα να δημιουργηθεί ένα ευρύτερο, πιο σύνθετο πλαίσιο με όρια ασαφή. Σε γενικές γραμμές, άπαξ και μετατοπιστούν οι νοητικές συντεταγμένες της σύγκρουσης, δεν υπάρχει επιστροφή.

Αν έχει νόημα να μιλάμε για τέτοια σημεία μετάλλαξης ή απόσχισης ως μια μορφή “αυτονομίας”, είναι γιατί φανερώνουν μιαν ικανότητα, εγγενώς συλλογική, να διατηρούν την πρωτοβουλία, να αποτελούν δύναμη μετασχηματισμού σε μια εξελισσόμενη δυναμική. Όποιος καθορίζει το πλαίσιο μιας σύγκρουσης υποχρεώνει όλες τις εμπλεκόμενες δυνάμεις να αντιδράσουν και να ακολουθήσουν. Ομοίως, όταν μια εξέγερση υπερβαίνει τους όρους μέσω των οποίων καταλύθηκε, όσοι επιθυμούν να την καθυποτάξουν πρέπει πρώτα να διεκδικήσουν το νόημα του ανταγωνισμού και να συμμετάσχουν σε αυτό. Στη Γαλλία και το Χονγκ Κονγκ, καθώς το πλαίσιο της ασυμφωνίας άρχισε να διευρύνεται και να μεταλλάσσεται, το κράτος άρχισε να επιχειρεί μανιωδώς να εντοπίσει “ηγέτες” ή “εκπροσώπους”, με την ελπίδα να εξασφαλίσει μεσολαβητές με τους οποίους θα μπορούσαν να σταθεροποιηθούν νέα αιτήματα, νέοι όροι για τη λήξη των εχθροπραξιών. Η κατάσταση ξέφυγε τόσο από τον έλεγχο,

που ο Εμμανουέλ Μακρόν αναγκάστηκε να ταξιδέψει σ' όλη τη χώρα και πραγματοποιήσει συναντήσεις με δημάρχους, μόνο και μόνο για να αποκαταστήσει την παρουσία του, σε μια περιοδεία όπου αντιμετώπιζε συνεχώς αμηχανία και αποτυχία.

Η έννοια της στρατηγικής αυτονομίας υπονοεί ότι στο πλαίσιο οποιασδήποτε δεδομένης κοινωνικής πόλωσης, αναπόφευκτα προκύπτει μια σύγκρουσης σχετικά με το νόημα της σύγκρουσης. Είναι κρίσιμο λάθος να θεωρούμε τα κινήματα έτοιμες και τελειωμένες αφηγήσεις που πρέπει είτε να αποδεχτούμε είτε να απορρίψουμε. Είναι γεγονός ότι, συνειδητά ή ασυνείδητα, κάθε πραγματική πολιτική ρήξη εμπεριέχει μια θεωρητική αντιπαράθεση σχετικά με τις ίδιες τις συντεταγμένες της διαφωνίας, μια προσπάθεια δηλαδή να αναγκαστεί η άλλη πλευρά να αναγνωρίσει το ίδιο το ζήτημα της μη αναγνώρισης, και έτσι να καταλάβει το έδαφος του διαζυγίου μας. Όποια πλευρά διατηρεί το πάνω χέρι σε αυτή τη μάχη, θα υπαγορεύει γενικά, όχι μόνο τις ενέργειες, το ρεπερτόριο των τακτικών και τους στόχους της πόλωσης, αλλά και τον ορίζοντα λόγου που καθορίζει τι μετράει ως νίκη, με τι μοιάζει η "νίκη", ακόμη και, σε σημαντικό βαθμό, ποια είναι η ιδέα της ευτυχίας που προτάσσει ο αγώνας. Ενώ η πιστή καταγραφή του γεγονός είναι σημαντική μετά την ολοκλήρωσή του (τότε που θα αμφισβητείται πια και η ίδια του η μνήμη), όσο το παράθυρο παραμένει ανοιχτό, η προτεραιότητα πρέπει να δίνεται στη δυνατότητα για απόδραση, για διεύρυνση, ακόμη και για την προδοσία των καταβολών του!

Η στρατηγική αυτονομία προκύπτει τις στιγμές που καταφέρνουμε να δημιουργήσουμε ένα νέο πρόβλημα, με άλλα λόγια: μια επαναξιολόγηση του σημαντικού και του ασήμαντου, του ανεκτού και του αφόρητου. Τότε τα όρια της συζήτησης μετατοπίζονται και επιτρέπουν την συμπερίληψη νέων στοιχείων σύνθεσης.

Η αυτονομία με την τρίτη αυτή έννοια, λοιπόν, δεν σχετίζεται ούτε με την υλική ανεξαρτησία ούτε με την νομική αυτοδιάθεση, αλλά με την αναπόφευκτα συλλογική ικανότητα διατήρησης της πρωτοβουλίας στο υψηλότερο επίπεδο του πολέμου, με την ικανότητα δηλαδή να υπαγορεύουμε τη φύση της ίδιας της

σύγκρουσης και να την εντάσσουμε σε ένα νέο σύστημα αξιών, στη δική μας αντίληψη για την εξουσία και την ευτυχία.

Ένα πλεονέκτημα αυτού του ορισμού είναι ότι μας επιτρέπει να κατονομάσουμε έναν βασικό τρόπο με τον οποίο τα κινήματα πεθαίνουν, χάνουν την ορμή τους ή καταλήγουν αφομοιωμένα και παροπλισμένα. Η αδυναμία των κινημάτων να αμφισβητήσουν και να υπερβούν τα δεδομένα πλαίσια του αγώνα τους τα καταδικάζει να προσκρούσουν στα όριά τους (είτε μέσω της νίκης, είτε μέσω της ήττας).Τότε, δεν υπάρχουν πολλά περιθώρια κίνησης: Είτε θα διασπαστούν εσωτερικά, είτε θα υποκύψουν σε κάποια αφομοιωτική ανασυγκρότηση.

Η συνοχή της ZAD στο Notre-dame-des-Landes, για παράδειγμα, εξαρτήθηκε από τον χρονικό ορίζοντα της κατασκευής του αεροδρομίου. Ωστόσο, παρά τη σφοδρότητα, την εφευρετικότητα και την άνευ προηγουμένου διάρκειά του, το κίνημα δεν μπόρεσε ποτέ να εκτοξευθεί πραγματικά σε έναν αγώνα που να υπερβαίνει τον έως τότε εαυτό του. Αποτέλεσμα: Όταν το κράτος απέσυρε το αεροδρόμιο από την εξίσωση, το κίνημα βρέθηκε χωρίς αντικείμενο, έχασε το πλαίσιο που του επέτρεπε να ξεπερνά τις εσωτερικές του αντιφάσεις, αφήνοντάς το πολύ πιο ευάλωτο στην έξωθεν καταστολή [1].

Το άδειασμα του ορίζοντα μετά τη νίκη της ZAD διάνοιξε τη σχισμή που επέτρεψε την εξωτερική επίθεση στο κίνημα, η εξέγερση του Τζορτζ Φλόιντ αντιμετώπισε ένα παρόμοιο όριο, απλώς με αντίστροφη σειρά. Μια πρώιμη νίκη, που δεν μπορούσε όμως να επαναληφθεί, άφησε το κίνημα θνησιγενές, προκαλώντας τον καιροσκοπικό του αναπροσανατολισμό. Η εξέγερση ξεκίνησε ως κύμα ισοπέδωσης και κατάργησης της αστυνομίας που ενοποιήθηκε υπό έναν και μοναδικό πρακτικό στόχο: να καταστραφούν οι χώροι όπου οργανώνεται η αστυνομική βία – τμήματα, αστυνομικές διευθύνσεις, δικαστήρια – καθώς και τα περιπολικά και οι κλούβες που τη μεταφέρουν… και μετά, να επιβεβαιωθεί η απουσία της με λεηλασίες, βανδαλισμούς και γιορτέες. Ωστόσο, μετά τις πρώτες πέντε ημέρες, όταν η νικηφόρα πολιορκία στη Μινεάπολη δεν μπόρεσε να μεταδοθεί αλλού και η αστυνομία κατέκτησε ξανά

τους δρόμους, η δυνατότητα μιμητικής επιμόλυνσης του πραγματικού κινήματος προσέκρουσε στα βαλλιστικάτου όρια, απογυμνώνοντάς το από τον πρακτικό του προσανατολισμό και αφήνοντας τη σύγκρουση στο έλεος της απροσδιοριστίας. Σε αυτή την απουσία ορίζοντα μπόρεσε να παρέμβει ένας μηχανισμός του κοινωνικού κινήματος και να αναδιαμορφώσει τη φύση της σύγκρουσης, μετατρέποντάς την από κύμα επιθέσεων καταστροφής σε διαλεκτικές πολιτικές διεκδικήσεις κατάργησης, όπου οι ακτιβιστές, μιλώντας στο όνομα της εξέγερσης, επιδίωξαν διάλογο με τους κυβερνώντες και τους θεσμούς και απαίτησαν από αυτούς να εφαρμόσουν τις λεγόμενες “μη ρεφορμιστικές” μεταρρυθμίσεις [2].

Η αναπλαισίωση αυτή της σύγκρουσης αποκατέστησε το δικαίωμα στον πολιτικό διάλογο που είχε αφαιρεθεί από το πρώτο κύμα της εξέγερσης, αναγκάζοντας τους επαναστάτες να προσαρμόσουν τις στρατηγικές τους. Ενώ προηγουμένως ήταν δυνατό να κινηθεί κανείς στο κύμα της κατεδάφισης και της καταστροφής, τώρα κατέστη αναγκαία η παρέμβαση στον τελετουργικό μηχανισμό του κοινωνικού κινήματος, προκειμένου, όπου ήταν δυνατόν, να διευρυνθεί ή να σπάσει το πλαίσιό του.

Όπως συνέβη κατά τη διάρκεια του κινήματος Loi travail της Γαλλίας το 2016, έγινε προσπάθεια να μεταδοθεί ένας ιός στην πλατφόρμα του κοινωνικού κινήματος με την ελπίδα να προξενηθούν λιποταξίες από τις τάξεις της Αριστεράς. Το 2020, αυτός ο ιός πήρε τη μορφή μιας κουλτούρας της “πρώτης γραμμής”, κατά τα πρότυπα του Χονγκ Κονγκ, που είχε απεδαφικοποιήσει τις τακτικές του μαύρου μπλοκ από το αναρχικό περιβάλλον και κυκλοφορούσαν ελεύθερα στην παγκόσμια εργαλειοθήκη των ακτιβιστικών τακτικών. Φυσικά, οι μιμητικοί τροπισμοί που δεν αναπτύσσονται οργανικά αλλά πρέπει να εγχυθούν ή να μεταδοθούν σε ένα εχθρικό περιβάλλον συναντούν αναγκαστικά τα γνωστά εμπόδια: τον τακτικό φετιχισμό, τον σκέτο ακτιβισμό, τη ένδεια των ηθικών και στρατηγικών οριζόντων, κ.λπ. Μερικές φορές αυτά μπορούν να ξεπεραστούν, και η εξάπλωση των ριζοσπαστικών δράσεων στο δρόμο είναι σε

θέση να αποκρούσει ή να φράξει το δρόμο σε εχθρικές "αντιποιήσεις αρχής" – για παράδειγμα, όταν η λεηλασία των καπιταλιστικών βιτρινών κατά τη διάρκεια του κινήματος των Κίτρινων Γιλέκων κατέστησε αδύνατον για την ακροδεξιά να μεταστρέψει το κίνημα προς τους σκοπούς της. Άλλες φορές καμία κλιμάκωση δεν αρκεί για να αποτρέψει τη μεταστροφή σ' ένα πλαίσιο σύγκρουσης άδοξο και άσχετο, και τότε καλύτερα να μην χάνουμε τον χρόνο μας.

Όπως έχουμε μάθει να αποκαλούμε "κομμουνισμό του κινήματος" τη μοριακή παραγωγή τόπων κοινής ζωής στις σύγχρονες εξεγέρσεις (πλατεία Ταχρίρ, πάρκο Γκεζί, κ.λπ.) υπάρχει παράλληλα και ο "βιταλισμός του κινήματος" που πρέπει να καλλιεργηθεί και να επεκταθεί. Για να γίνει αυτό οφείλουμε να μην θεωρούμε 21 ποτέ δεδομένο ή λήξαν το πλαίσιο ενός κινήματος ή μιας σύγκρουσης. Αντίθετα, πρέπει να στρέφουμε την προσοχή μας στη δυνατότητα για παρεκκλίνουσες μεταλλάξεις που ξεφεύγουν και διαρρηγνύουν τις συντεταγμένες κάθε αγώνα, ξεκλειδώνοντας δυνάμεις αρχικά άδηλες και κρυμμένες. Αυτήν την αυτονομία βιώνουμε μόνο τη στιγμή που θέτουμε τις αντιλήψεις μας σε κίνδυνο εμπλεκόμενοι σε ανίερες συμμαχίες, όταν συνδεόμαστε και αγωνιζόμαστε με ομάδες ανθρώπων που μπορεί να μη συμμερίζονται την άποψή μας, που μας βγάζουν από τη βολή μας.

***

[1]. Βλ. Adrian Wohlleben, "Memes without End," Ill Will, May 2021.

[2]. Βλ. Mauvaise Troupe, "Victory and its Consequenc- es," Liaisons 2.

ΠΟΙΟΙ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΙ ΑΝΤΙΣΗΜΙΤΕΣ;

Πηγή Contre Attaque

— Και γιατί η ακροδεξιά στηρίζει το Ισραήλ ενώ μισεί τους Εβραίους και τις Εβραίες —

Πριν από λίγα χρόνια, αυτό φαινόταν αδιανόητο. Βέβαια, γινόμασταν μάρτυρες της επιστροφής μιας ύπουλης, αναθεωρημένης, «αποδαιμονισμένης» ακροδεξιάς. Όμως το 2025, πρέπει να παραδεχτούμε την αλήθεια: ο φασισμός και ο ναζισμός στην ιστορική τους μορφή, που οδήγησαν στον πόλεμο, το Ολοκαύτωμα και τη βαρβαρότητα στη δεκαετία του 1930 και του 1940, επιστρέφουν δυναμικά σε όλη τη Δύση, πολύ πέρα από περιθωριακούς κύκλους.Έχουμε πλέον μια πανίσχυρη ακροδεξιά που χαιρετά ναζιστικά, που αρνείται τα στρατόπεδα εξόντωσης και που καλλιεργεί έναν βαθύτατο αντισημιτισμό. Κι όμως, αυτή η ακροδεξιά είναι
σύμμαχος με το Ισραήλ, κάτι που δεν είναι ασυμβίβαστο. Εξηγήσεις.

· Στήριξη στην AfD

Κάνοντας ναζιστικό χαιρετισμό το βράδυ της ορκωμοσίας του Τραμπ, ο Έλον Μασκ προέβη σε μια υπολογισμένη πρόκληση: στόχος του ήταν να κανονικοποιήσει αυτή τη χειρονομία και να απαξιώσει την καταγγελία του ναζισμού. Ο δισεκατομμυριούχος δήλωσε: «Είναι ξεπερασμένο, κουραστικό αυτό το πράγμα να συγκρίνουμε τους πάντες με τον Χίτλερ». Είχε ήδη ισχυριστεί ότι πρέπει να «πάψουμε να βλέπουμε τον Χίτλερ ως το απόλυτο κακό».Μετά τη χειρονομία του, το πήγε ένα βήμα παραπέρα δημοσιεύοντας ένα tweet, που είχε like από δεκάδες χιλιάδες ανθρώπους, γεμάτο ναζιστικά λογοπαίγνια, με τα ονόματα των αξιωματούχων του ναζιστικού καθεστώτος. Επρόκειτο λοιπόν για μια σκόπιμη, τακτική πράξη. Ο πλουσιότερος άνθρωπος στον κόσμο επαναφέρει στη μόδα τον ναζιστικό χαιρετισμό ενώ το παίρνει στα στην πλάκα. Εξομαλύνει το κακό, κυριολεκτικά.

Αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Ο Έλον Μασκ, λοιπόν, παρέχει την πλήρη υποστήριξή του στην AfD, «Εναλλακτική για τη Γερμανία», το γερμανικό νεοναζιστικό κόμμα που γνωρίζει μια ιλιγγιώδη άνοδο τα τελευταία χρόνια. Μόλις στις 25 Ιανουαρίου, παρενέβη σε μια συγκέντρωση του κόμματος.Η AfD προχωρά με ξεδιάντροπο

τρόπο, ανακυκλώνοντας ανοιχτά τους οπτικούς κώδικες του Τρίτου Ράιχ. Για παράδειγμα, μια αφίσα που κυκλοφόρησε κατά τη διάρκεια των εκλογών στη θουριγγία δείχνει μια οικογένεια με ομοιόμορφα ξανθά μαλλιά και γαλάζια μάτια, με τους δύο γονείς να χαιρετούν με το δεξί χέρι τεντωμένο, σχηματίζοντας ένα προστατευτικό σπίτι πάνω από τους απογόνους τους. Ένα προφανές νεύμα στον ναζισμό.Μια άλλη αφίσα χρησιμοποιούσε τη λέξη «lebensraum» για να περιγράψει το γερμανικό βιότοπο. Στη χιτλερική Γερμανία, το «lebensraum» – που μπορεί να μεταφραστεί ως «ζωτικός χώρος» με βιολογική έννοια, ή φυλετικός βιότοπος – ήταν μια κεντρική έννοια, που δικαιολογούσε την προσάρτηση της Ανατολικής Ευρώπης για να δοθεί στον άριο λαό, ενώ παράλληλα εξαλείφονταν οι κατώτερες φυλές και υποδουλώνονταν οι σλάβοι.

· **«Camp Auschwitz»**

Ανάμεσα στους εκατοντάδες ταραχοποιούς της ακροδεξιάς που συνελήφθησαν μετά την επίθεση στο Καπιτώλιο το 2021, και που μόλις έλαβαν χάρη από τον Ντόναλντ Τραμπ, υπάρχουν πολλοί νεοναζί ακτιβιστές. Για παράδειγμα, ένας ορισμένος Κιθ Πάκερ, ο οποίος φωτογραφήθηκε να φοράει ένα μπλουζάκι «CAMP AUSCHWITZ» κατά τη διάρκεια της επίθεσης, με τη φράση στα αγγλικά «η εργασία απελευθερώνει», τη ναζιστική φόρμουλα που ήταν γραμμένη στην είσοδο του στρατοπέδου θανάτου.

· Το Ολοκαύτωμα είναι μια «επιχείρηση κατασκευής μπισκότων»

Άλλος φίλος του διδύμου Τραμπ-Μασκ: ένας ορισμένος Νικ Φουέντες, infl uencer νεοναζί. Τον Ιανουάριο του 2019, ο τελευταίος είχε δημοσιεύσει στο διαδίκτυο μια ομιλία στην οποία συνέκρινε το Ολοκαύτωμα με μια «επιχείρηση κατασκευής μπισκότων». Το 2021, είχε αποκλειστεί από το Twitter και είχε δηλώσει, σε μια παρέμβαση στο Τέξας, ότι δεν είχε «τίποτα να χάσει. Αυτή θα είναι η πιο ρατσιστική, σεξιστική, αντισημιτική και αρνητική για το Ολοκαύτωμα ομιλία αυτό το Σαββατοκύριακο». Το 2022, ο Φουέντες εξυμνούσε τον Αδόλφο Χίτλερ, διασκεδάζοντας με το γεγονός ότι τα μέσα ενημέρωσης είχαν συγκρίνει τον Βλαντιμίρ Πούτιν με τον Χίτλερ, αναφωνώντας: «σαν να μην ήταν καλό πράγμα».Ο Νικ Φουέντες συμμετείχε επίσης στις συγκεντρώσεις που οδήγησαν στην επίθεση στο Καπιτώλιο. Το 2022, όταν ο Έλον Μασκ αγόρασε το Twitter, επανενεργοποίησε τον λογαριασμό αυτού του infl uencer, όπως και χιλιάδων άλλων με τις ίδιες ιδέες.

Στις 6 Νοεμβρίου 2024, ο Φουέντες χαιρόταν για τη νίκη του

Τραμπ σε ένα βίντεο με τίτλο «Το σώμα σου, η επιλογή μου», όπου δήλωνε απευθυνόμενος στις γυναίκες: «Οι άνδρες κερδίζουν ξανά! […] θα σας κρατήσουμε κάτω για πάντα. Δεν θα ελέγξετε ποτέ το σώμα σας!». Λίγες ημέρες αργότερα, χτύπησε μια φεμινίστρια ακτιβίστρια.

· Η αριστερά δαιμονοποιείται

Με τόσο συντριπτικά στοιχεία, θα περίμενε κανείς ότι ο Τραμπ, ο Μασκ και τα δίκτυά τους θα θεωρούνταν παγκοσμίως νεοναζί, ότι θα καταδικάζονταν, θα απομονώνονταν από τα έθνη, θα λοιδορούνταν από το Ισραήλ και από όλες τις μνημονικές δομές. Δεν συμβαίνει τίποτα από αυτά.

Οι πλουσιότεροι και ισχυρότεροι άνθρωποι στον κόσμο πήγαν στην ορκωμοσία του Τραμπ. Ο Έλον Μασκ συνεχίζει να αποθεώνεται, τα περισσότερα μέσα ενημέρωσης κατάφεραν ακόμη και να αμφισβητήσουν τον ναζιστικό χαιρετισμό του ιδιοκτήτη της Tesla.

Αντίθετα η δαιμονοποίηση ασκείται στην αριστερά, στους υποστηρικτές της Παλαιστίνης, που κατηγορούνται καθημερινά για αντισημιτισμό χωρίς την παραμικρή ένδειξη αποδείξης. Ας πάρουμε το παράδειγμα των γαλλικών μέσων ενημέρωσης: έχετε ακούσει το ένα δέκατο της δαιμονοποίησης που ασκήθηκε στον Μελανσόν σε σχέση με τον Τραμπ; Προφανώς, όχι. Είναι λιγότερο σοβαρό να αποκατασταθεί το Άουσβιτς από το να υπερασπιστείς τη Γάζα. Η κυριαρχία της αναστροφής είναι ολική, τα γεγονότα και η αλήθεια έχουν καταργηθεί.Ακόμη πιο απίστευτο, τουλάχιστον φαινομενικά, ο Τραμπ και ο Μασκ είναι οι μεγαλύτεροι σύμμαχοι του Ισραήλ. Άλλωστε, η κυβέρνηση του Νετανιάχου δεν σταματά να συγχαίρει τον νέο πρόεδρο των ΗΠΑ.

Πώς φτάσαμε ως εδώ;

Γιατί αντισημίτες, μερικές φορές ακόμη και νοσταλγοί του Χίτλερ, υποστηρίζουν το Ισραήλ; Αυτό φαίνεται τρελό, αλλά είναι πολύ απλό: η δυτική άκρα δεξιά αγαπά το Ισραήλ για τον ίδιο λόγο που μισούσε τους Εβραίους πριν από 100 χρόνια. Ο ευρωπαϊκός αντισημιτισμός έβλεπε τους Εβραίους ως «ξεριζωμένους», «κοσμοπολίτες», χωρίς κράτος, ύποπτους εκ φύσεως, αφερέγγυους και θεωρούμενους ως δυνητικά επαναστάτες, άρα αδύνατο να αφομοιωθούν.Η ίδια άκρα δεξιά είναι αυτή που λατρεύει το Ισραήλ ως ένα στρατιωτικοποιημένο, θρησκευτικό κράτος, ριζωμένο σε μια περιοχή, επεκτατικό και ρατσιστικό. Δεν υπάρχει καμία αντίφαση, ακόμη κι αν αυτό φαίνεται ακατανόητο: οι φασίστες είναι αντισημίτες για τους ίδιους

λόγους που είναι φιλο-Ισραηλινοί!Κατ’επέκταση μια χώρα όπως η Ινδία, με ηγέτη τον Ναρέντρα Μόντι, μέλος του BJP, ενός εθνικιστικού και ρατσιστικού κόμματος, εμπνευσμένου από τα φασιστικά κόμματα της δεκαετίας του 1930, είναι ένας απόλυτος υποστηρικτής του Ισραήλ.Ομοίως, ο Χαβιέρ Μιλέι, ακροδεξιός πρόεδρος της Αργεντινής, φιλο-Ισραηλινός και επιθυμώντας να μεταστραφεί στον Ιουδαϊσμό, μιλά για μια “αθώα χειρονομία” σχετικά με τον Μασκ.
Γινόμαστε μάρτυρες ενος συνασπισμού εθνικιστών υπέρμαχων της λευκής υπεροχής σε όλο τον κόσμο, είτε βρίσκονται στο Ισραήλ, στην Ευρώπη ή στην Αμερική, ενωμένοι από την ίδια ορμή: να αποικίσουν, να σκοτώσουν, να εκδιώξουν, να συντρίψουν τους πιο αδύναμους.Η συμμαχία των φασιστών όλων των χωρών επιτρέπει στους δυτικούς νεοναζί να αποφύγουν τις κατηγορίες για αντισημιτισμό – παρά την κοινή λογική – αφού έχουν την υποστήριξη της ισραηλινής κυβέρνησης. Και αντίθετα αυτό επιτρέπει τη δυσφήμιση της αριστεράς και των αντιαποικιοκών, που πάντα αγωνίζονταν ενάντια σε όλες τις μορφές ρατσισμού.
Το να λες την αλήθεια φαίνεται, περισσότερο από ποτέ, επαναστατικό.

Αλληλεγγύη στην Ροζάβα – Εκστρατεία για αγορά και εγκατάσταση ηλιακών συλλεκτών

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΤΗ ΡΟΖΑΒΑ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ. ΣΤΗΡΙΖΟΥΜΕ ΑΜΕΣΑ

Η αυτόνομη περιοχή Rojava στη βόρεια και ανατολική Συρία υπάρχει εδώ και 12 χρόνια και αποτελεί μια αχτίδα ελπίδας για τη δημοκρατική ανασυγκρότηση στη Συρία. Από την ίδρυσή της, η Ροζάβα χρειάστηκε να αμυνθεί απέναντι σε πολυάριθμες απειλές. Εκτός από τις συγκρούσεις με το καθεστώς Άσαντ, οι κύριες απειλές ήταν οι πόλεμοι με την Τουρκία και το λεγόμενο Ισλαμικό Κράτος.

Τώρα, ωστόσο, το σχέδιο αυτονομίας αντιμετωπίζει υπαρξιακές προκλήσεις. Ο ενεργειακός εφοδιασμός απειλείται με κατάρρευση. Οι τουρκικές αεροπορικές επιδρομές έχουν καταστρέψει σε μεγάλο βαθμό τους σταθμούς παραγωγής ενέργειας και τους υποσταθμούς στην περιοχή. Η ηλεκτρική ενέργεια είναι σε ανεπάρκεια και παράγεται κυρίως από βρώμικες γεννήτριες ντίζελ. Ο άμαχος πληθυσμός υποφέρει καθημερινά από την έλλειψη ηλεκτρικού ρεύματος και νερού, αλλά και η γεωργία – σε μια περιοχή που έχει ήδη προσβληθεί από την κλιματική αλλαγή – πλήττεται επίσης σοβαρά.
Η καθαρή ενέργεια ως λύση

Μπορούμε όμως να βοηθήσουμε. Με καθαρή ενέργεια από τον ήλιο στη Συρία. Η εγκατάσταση αποκεντρωμένων ηλιακών συλλεκτών θα βοηθήσει στην ηλεκτροδότηση δημόσιων εγκαταστάσεων, νοσοκομείων, σχολείων και καταφυγίων γυναικών.Συγκεντρώνουμε, λοιπόν, ένα εκατομμύριο ευρώ για ηλιακούς συλλέκτες για τις δημόσιες εγκαταστάσεις στη βόρεια και ανατολική Συρία με βιώσιμη ηλεκτρική ενέργεια. Με αυτόν τον τρόπο, μπορούμε να κάνουμε τη διαφορά και να συμβάλουμε στην περαιτέρω ανάπτυξη μιας δημοκρατικής, κατά φύλο ισότιμης και οικολογικής εναλλακτικής λύσης στη Μέση Ανατολή.

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ: https://www.solardarity-rojava.org/ (ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ, ΓΑΛΛΙΚΑ, ΚΟΥΡΔΙΚΑ, ΑΓΓΛΙΚΑ)

18Η ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΤΥΟΥ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΝ ΤΗΣ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΚΙΝΗΣΗΣ

26-27/10

Ακολουθεί απόσπασμα από την εισήγηση μας για την πρώτη θεματική με τίτλο «Πρόταγμα: Αναστοχασμός και Αναδιατύπωση»

«ΓΙΑ ΝΑ ΠΑΜΕ ΠΙΟ ΠΕΡΑ ΑΣ ΕΧΟΥΜΕ ΥΠΟΨΗ ΟΤΙ…..

Οι βασικοί πυλώνες ή καλύτερα το υπέδαφος πάνω στο οποίο στηρίζεται το Αντιεξουσιαστικό πρόταγμα, όπως έχουν διαμορφωθεί ιστορικά τα πράγματα, είναι η ιδέα της Αναρχίας, ο Σοσιαλισμός χωρίς εξουσία, ο Αντιεξουσιαστικός σοσιαλισμός.
Αυτοί οι πυλώνες καταγράφονται εδώ για να υποδηλώσουν τον πολιτικό προσανατολισμό μας και όχι να χρησιμοποιηθούν σαν ιδεολογία ή να μετατραπούν σε ιδεολογία ή τέλος για παραγωγή ιδεολογικών κατασκευών. Η αλήθεια είναι ότι αυτά τα ιστορικά προτάγματα δεν έγιναν ποτέ στοιχεία μιας ψευδούς συνείδησης ούτε φυσικά καθεστωτικές ιδεολογικές δομές. Κάτι τέτοιο δεν οφείλεται μόνο στη γενικότερη αντιεξουσιαστική στρατηγική, της μη κατάληψης της εξουσίας, αλλά κυρίως στην άμεση δράση, στις εδώ και τώρα εναλλακτικές προσπάθειες εδαφικοποίησης των αντιεξουσιαστικών προτάσεων σε όλα τα κοινωνικά πεδία, είτε αφορούσαν την οργάνωση της παραγωγής είτε τις αυτοθεσμίσεις στην παιδεία, στην κουλτούρα, στον τρόπο οργάνωσης του αγώνα και της καθημερινής ζωής.

Με άλλα λόγια, δεν ήταν οι ιδέες μας ένα μεταφυσικό σύνολο μελλοντολογικών υποσχέσεων, αλλά αφορμή για άμεση πραγματοποίηση, για ανάληψη άμεσης δράσης με σκοπό την υλοποίηση όλων των προτάσεων εξόδου από τον καπιταλισμό και από τις σχέσεων κυριαρχίας. Έγιναν πράξεις, έγιναν πειράματα στην κατεύθυνση του αντιεξουσιαστικού σοσιαλισμού από την εμφάνιση του, για να κορυφωθεί η εικόνα του στην Ισπανική επανάσταση του 1936, εκεί όπου με όρους κοινωνικής πλειοψηφίας, ταυτόχρονα με τον αντιφασιστικό αγώνα, πραγματώνονταν πολλά στοιχεία του αντιεξουσιαστικού σοσιαλισμού στα εργοστάσια και στην αγροτική παραγωγή ενώ τα περισσότερα ζητήματα παιδείας και πολιτισμού είχαν ήδη τεθεί

με τα εκατοντάδες κοινωνικά κέντρα που υπήρχαν σε όλη τη χώρα και με τα σχολεία που ο Φρανσίσκο Φερέρ είχε αναδείξει.

Πιάνοντας αυτό το νήμα, σκοπός μας είναι να λειτουργήσουμε για την παραπέρα αποκατάσταση του αισθητού κόσμου, επεκτείνοντας αυτά τα προτάγματα και όχι περιορίζοντάς τα. Όπως λοιπόν η Ελευθερία και η Ισότητα έχουν δυναμικό και όχι στατικό χαρακτήρα, έτσι και το αντιεξουσιαστικό πρόταγμα, που τις διαπερνά ενισχύοντάς τες, έχει εξίσου δυναμικό χαρακτήρα στο χρόνο και στο χώρο. Ούτως ή άλλως, όλες οι ιδέες έχουν δυναμικό χαρακτήρα, αλλά ο μόνος που μπορεί να σταματήσει αυτή τη διαδικασία είναι το ίδιο το υποκείμενο που τις χρησιμοποιεί, ο ίδιος ο άνθρωπος δηλαδή. Είτε να σταματήσει την χρονικότητα και να τις μετατρέψει σε εξουσία είτε να τις ιδιωτικοποιήσει χρησιμοποιώντας τες σε επίπεδο μικροκοινωνικών διαδικασιών. Όπως όμως και να ‘χουν τα πράγματα ο περιορισμός και όχι η επέκταση….»

Σας περιμένουμε, και τις δυο ημέρες, στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο «αλτάι», από τις 11 πμ, για να συζητήσουμε, για να φανταστούμε την προοπτική, για να πάρουμε θέση στους διεξαγόμενους κοινωνικούς εμφύλιους!

Απάθεια-Παραίτηση Τέλος!

Αντιεξουσιαστική Κίνηση

Το Χρονικό των Ρατσιστικών πογκρόμ στην Αγγλία τον

Αύγουστο κ η αντίδραση του Αντιφασιστικού κινήματος

Του Α.Χ.

Μετάφραση Ιωάννα Σπάη

Πηγή : Unicorn Riot

Μια βίαιη και ξενοφοβική φυλετική εξέγερση διέσχισε διαφορά μέρη της Αγγλίας από τις 30 Ιουλίου έως τις 7 Αυγούστου. Τα θανατηφόρα μαχαιρώματα τριών κοριτσιών στις 29 Ιουλίου στο Σάουθπορτ χρησιμοποιήθηκε από την ακροδεξιά ως δικαιολογία για να εξαπολύσουν το μίσος τους στους δρόμους του Ηνωμένου Βασιλείου.

Η παραπληροφόρηση, οι εικασίες κι οι λαθεμένοι ισχυρισμοί για την εθνικότητα, θρησκεία και το μεταναστευτικό καθεστώς του επιτιθέμενου δημιούργησε ένα λανθασμένο αφήγημα ότι ο δολοφόνος ήταν Μουσουλμάνος, αιτών άσυλο ο οποίος είχε καταφτάσει πρόσφατα στην Αγγλία με πλοίο.

Ακόμα κι όταν αποκαλύφθηκε η αλήθεια ότι ο ύποπτος ήταν ένας 17χρονος Χριστιανός γεννημένος στο Κάρντιφ, οι ταραχοποιοί- υπό το πρόσχημα αφρικανών του ριζών – διεύρυναν τις επιθέσεις τους στους μη λευκούς και τις μειονότητες.

Χρονοδιάγραμμα των επιθέσεων:

30 Ιουλίου: Οι επιθέσεις ξεκίνησαν στο Σάουθπορτ όταν περίπου 70 άνθρωποι, οι οποίοι αρχικά μαζεύτηκαν έξω από το τζαμί, σύντομα έγιναν εκατοντάδες και ξεκίνησαν να επιτίθενται στο τζαμί με πέτρες κι άλλα βλήματα.

31 Ιουλίου: Βία εξαπολύθηκε στο Λονδίνο, το Άλντερσοτ, το Μάντσεστερ και το Χάρτπουλ καθώς ξενοδοχεία που φιλοξενούσαν αιτούντες άσυλο δέχτηκαν επίθεση μεταξύ και άλλων στόχων.

2 Αυγούστου: Ταραχοποιοί επιτέθηκαν σε μη λευκούς ανθρώπους και συγκρούστηκαν με την αστυνομία στο Σάντερλαντ και το σαββατοκύριακο που ακολούθησε ήταν το ζενίθ της φασιστικής εξέγερσης.

3 Αυγούστου: Υπήρξαν ταραχές και ρίψεις βομβών μολότοφ στο Μπρίστολ, Μπέλφαστ, Χαλ, Λιντς, Μάντσεστερ και Στοουκ-ον-τρεντ. Μια βιβλιοθήκη κάηκε στο Λίβερπουλ και στο Μπλακπουλ πανκιά πηγαίνοντας σε φεστιβάλ μουσικής αντιμετώπισαν τους ρατσιστές ταραχαποιούς.

4 Αυγούστου: Ρατσιστικός όχλος εμφανίστηκε στο Γουέιμουθ, Τάμγουορθ, Μπόλτον, Μίντλεσμπρο με κουκουλοφορεμένους φασίστες σπάζοντας παράθυρα των σπιτιών μεταναστών και φωνάζοντας ρατσιστικά συνθήματα. Στο Ρόθερχαμ, ο όχλος προσπάθησε να στραφεί στους αιτούντες άσυλο που διέμεναν σε μια αλυσίδα ξενοδοχείων και προσπάθησαν να τους κάψουν ζωντανούς.

5 Αυγούστου: Οι τελευταίες σοβαρές ταραχές εμφανίστηκαν στο Μπέλφαστ, το Νταρλινγκτον, το Μπέρνλεϊ, το Πλίμουθ και το Μπέρμιγχαμ.

6 Αυγούστου: Η κατάσταση γρήγορα αποκλιμακώνεται.

7 Αυγούστου: Αντιφασιστικές κινητοποιήσεις προκύπτουν σε όλη την Αγγλία.

Ακροδεξιές συνομωσίες, Ταραχοποιοί και Ζιονιστές-Φασίστες.

Το ακροδεξιό αφήγημα που πυροδότησε τις ρατσιστικές ταραχές έχει κοινά χαρακτηριστικά της λευκής υπεροχής -κατά της μετανάστευσης και της πολυπολιτισμικότητας. Αυτό το ξέσπασμα επιθέσεων του όχλου πήραν μια μορφή κατά του κατεστημένου, μέσω του ευρωσκεπτικισμού και της θεωρίας της νέας τάξης πραγμάτων συσχετιζόμενη με το μύθο της χαμένης εθνικής υπερηφάνειας.

Ρατσιστικές θεωρίες όπως η “Μεγάλη Αντικατάσταση” και “ο εκφυλισμός του Δυτικού Πολιτισμού” είναι σημαντικοί πυλώνες

για την υποστήριξη αυτής της ατζέντας. Μουσουλμάνοι, μη λευκοί, μετανάστες, εκτρώσεις, έμφυλοι αγώνες και παρόμοια άλλα θέματα δαιμονοποιούνται και παρουσιάζονται ως τη woke κουλτούρα και ισχυρίζονται ότι είναι ένοχοι για την οικονομική ύφεση μεγάλων μερών της Βρετανικής κοινωνίας, η οποία στην πραγματικότητα έχει φτάσει στο ναδίρ εξαιτίας της φτωχοποίησης και του κοινωνικού κανιβαλισμού των νεοφιλελεύθερων πολιτικών και των αποσυντιθεμένων κοινωνικών δεσμών.

Αυτή η εκρηκτική μίξη, που εξαπλώθηκε από τα mainstream μέσα με καμία εναλλακτική, πάνω από τη τελευταία δεκαετία, έχει διαμορφώσει έναν ατομικιστικό μηδενισμό. Ιδιαίτερα ευαίσθητη είναι η νεολαία της Ευρώπης, η οποία προσπαθεί να γεμίσει το κοινωνικοπολιτικό κενό ενώ υποστηρικτές του φυλετικού πολέμου όπως ο Nigel Farage, Tommy Robinson κι ο Έλον Μασκ προκήρυξαν ότι "ο εμφύλιος πόλεμος είναι αναπόφευκτος" στο X, πρώην Twitter, την επομένη του μαχαιρώματος των τριών κοριτσιών.

Ο Ρόμπινσον έγραψε στα κοινωνικά του δίκτυα : **"Κανείς δεν μπορεί να πει ότι δεν προειδοποιήθηκε"**. Έχω προειδοποιήσει σχετικά με αυτό εδώ και χρόνια." Ο Ρόμπινσον είναι συνιδρυτής της EDL, μιας οργάνωσης στα έμπροσθεν των ακροδεξιών κινητοποιήσεων στην Αγγλία για πάνω από την τελευταία δεκαετία και ένας ιδιαίτερος υποκινητής ταραχών.

Ακόμη κι αν οι ακροδεξιές ομάδες που συγκεντρώθηκαν προσπάθησαν να αποφύγουν την ευθύνη για τις ταραχές και προσπάθησαν να κρυφτούν πίσω από αυθόρμητη μη οργανωμένη προσέγγιση όχλου έτσι ώστε να μην αντιμετωπίσουν τις συνέπειες, ο Ρόμπινσον κι η ισλαμοφοβική EDL είχαν την μεγαλύτερη επίδραση στα καλέσματά τους. Οι "συμμορίες του Ρόμπινσον" ήταν μια έκφραση, ευρέως γνωστή, για να ορίσουν αυτούς τους όχλους κατά τη διάρκεια της εβδομάδας των ταραχών.

Ο Ρόμπινσον είναι επίσης συνδεδεμένος με την Ισραηλινή ατζέντα τόσο στην Αγγλία όσο και στις ΗΠΑ. Ο EDL συνεργάζεται με το ισλαμοφοβικό JDL στην Αγγλία, που έχει ιδρύσει ο φασίστας Ισραηλινός Μειρ Καχαν, ο οποίος υποστήριξε τον πλήρη αφανισμό,

εκτοπισμό και εθνική κάθαρση της Παλαιστίνης.

Ο Ρόμπινσον είναι επίσης συνδεδεμένος με το ίδρυμα Quilliam, ένα ακροδεξιό think tank που τώρα έχει κλείσει, το οποίο έχει παράσχει λίστες από "εξτρεμιστές μουσουλμάνους" στη Βρετανική Κυβέρνηση κι ιδρύθηκε από οργανώσεις, που επένδυσαν σε παράνομη κατασκευή Ισραηλινών εγκαταστάσεων κι υποστήριξαν οικονομικά τους Φίλους του IDF. Οι διασυνδέσεις του με Αγγλοσαξονικές και Ζιονιστικές φασιστικές ομάδες διεθνώς έριξαν φως στην παγκοσμιοποίηση της Ισλαμοφοβίας και του ρατσισμού.

"Αυτό που έχουμε δει είναι ότι ακροδεξιοί influencers πυροδοτούν μια ρατσιστική μειονότητα αυτής της χώρας με στόχο τη βία κατα Μουσουλμάνων και προσφύγων." είπε ο Άλεξ Ρόμπερτς, οικοδεσπότης του podcast για την ακροδεξιά, "12 Rules for What".

Μια δηλητηριώδης μίξη από ξενοφοβία, που σιγομαγειρευόταν για χρόνια, όπλισε τα χέρια των ταραχοποιών. Ο Ρόμπερτς είπε, **"περισσότερο από ποτέ, αυτή ήταν η έκφραση μιας μετα-οργανωτικά ακροδεξιάς, που δεν διευθυνόταν από καμία οργάνωση. Αυτό το έκανε δύσκολο στους αντιφασίστες να απαντήσουν, επειδή είναι δύσκολο να καταλάβουμε που ένα ακροδεξιό κάλεσμα θα κερδίσει δημοτικότητα από τα ακροδεξιά ον-λάιν πλήθη."**

Αντιρατσιστές κατακλύζουν τους δρόμους ανά τη χώρα.

Το πολυπρόσωπο αντιρατσιστικό κύμα το οποίο εν τέλει κατέκλυσε πόλεις σε όλη την Αγγλία στις 7 Αυγούστου ξεπέρασε τα πολιτικά ιδεώδη και εισήγαγε ένα σώμα κοινοτήτων, μεταναστών και συμμοριών του δρόμου ως ένα ενωμένο αντιφασιστικό μέτωπο. Αυτό το νέο σημείο ανάφλεξης προστίθεται στην πολιτική κληρονομιά δράσεων κι αγώνων κατά του ρατσισμού ενώ διαφέρει από το παραδοσιακό, απομονωμένο πολιτικό ακτιβισμό.

“Αυτό ήταν από τα χειρότερα ξεσπάσματα ρατσιστικών ταραχών για πάνω από έναν αιώνα.” δήλωσε ο Ρόμπερτς και “ **οι μεγάλης κλίμακας αντιφασιστικές κινητοποιήσεις έφεραν στο προσκήνιο περισσότερη αυτοπεποίθηση. Καθοδηγούνταν από την αποστροφή της ρατσιστικής βίας κι επιθυμίας με σκοπό την υπεράσπιση των κοινοτήτων.”**

Πολλοί συμμετέχοντες των αντιρατσιστικών συγκεντρώσεων σημείωσαν ότι πιστεύουν ότι η χρονική στιγμή των ταραχών χρησιμοποιήθηκε επίσης ως ένας τρόπος να καταστρέψουν την αποτελεσματικότητα των συνεχών πορειών υπέρ της Παλαιστίνης που συγκέντρωσαν μαζικά τους ανθρώπους στους δρόμους.

Και όπως ο Ρόμπερτς σημειώνει **“ οι ακροδεξιοί κατά κόρον κράτησαν απόσταση κατά τη διάρκεια των μεγάλων κινητοποιήσεων “** πράγμα το οποίο τον οδήγησε να καταλήξει ότι **“οι αντιφασίστες χρειάζεται να είναι περισσότερο οξυδερκείς σε αυτό που χτίζουν, να χτίσουν ένα κίνημα με προοπτική.”**

Ένας διοργανωτής από τους Hackney Anarchists με το ψευδώνυμο Blade Runner, περιέγραψε στο Unicorn Riot τι έζησαν στους δρόμους του Λονδίνου κατά τη διάρκεια των ταραχών και το πολιτικό κλίμα μέχρι τη πρώτη εβδομάδα του Αυγούστου.

“Μερικοί από εμάς από την τοπική συλλογικότητα αποφάσισαν να παρευρεθούν στο Trans Pride, οργανώνοντας τη δική μας περιφρούρηση για να έχουμε το νου μας στους φασίστες. (Το Trans pride έλαβε χώρα στην καρδιά του Λονδίνου στις 27 Ιουλίου, 3 μέρες πριν ξεκινήσουν οι ταραχές) Η πορεία ήταν κι αυτή τη χρονιά μαζική και δεν ανησυχούσα ιδιαίτερα για τις εκδηλώσεις Ρόμπινσον στην πλατεία Τραφαλγκαρ εξαιτίας της μαζικότητας της πορείας. Αργότερα έμαθα από κάποιον από την συλλογικότητά μου ότι η διαδρομή της πορείας έπρεπε να αλλάξει σε συνεργασία με τις αρχές ώστε να αποφευχθεί να συμπέσει με τις εκδηλώσεις Ρόμπινσον, που επίτηδες διοργανώθηκαν για την ίδια μέρα και τοποθεσία (πλατεία Τραφαλγκαρ). Μετά διαβάσαμε στις ειδήσεις ότι στην πορεία συμμετείχαν 55.000 άνθρωποι, ενώ στις εκδηλώσεις Ρόμπινσον περίπου 15.000. Παρόλο που οι φασιστικές εκδηλώσεις είχαν πλήρη κάλυψη από τον Τύπο για αρκετές μέρες, μαζί με μια αξιοθρήνητη συμμετοχή 5.000 αριστερών που οργανώθηκε από το απεχθές SWP και το μέτωπό τους Ενάντια στο Ρατσισμό, το Trans Pride αγνοήθηκε ευρέως από τις ειδήσεις με μόνο σύντομες αναφορές.”

Σύντομα, διαδόθηκε η είδηση ότι αυτές οι φασιστικές ταραχές γίνονταν σε όλο το Ηνωμένο Βασίλειο. Σε ελάχιστες περιπτώσεις, οι αντιπαραθέσεις με αντιφασιστικές ενέργειες φάνηκαν να ευνοούν τους φασίστες, κάτι που δυσκόλεψε κάποιους. Αμέσως μετά, άρχισαν συζητήσεις στην τοπική μου συλλογικότητα σχετικά με την οργάνωση είτε τοπικά είτε σε συντονισμό με άλλες ομάδες. Ακούσαμε ότι η Συνέλευση Antifa του Λονδίνου

αντιμετώπιζε εσωτερικά ζητήματα και ίσως να μην μπορούσε να σταθεί στο ύψος των περιστάσεων, κάτι που λίγο πολύ επιβεβαιώθηκε αργότερα από την απουσία τους από τη διοργάνωση.Ανακοινώθηκαν πολλές τοπικές συνελεύσεις και η ομάδα μας αποφάσισε να χωριστεί σε δύο ή τρεις για να παρευρεθεί σε όλες. Πήγα με μερικούς άλλους σε μια συνέλευση στο Βόρειο Λονδίνο, όπου υπήρχε ευρέως διαδεδομένη υποψία φασιστικής διείσδυσης λόγω της είδησης ότι μια ομάδα συνομιλίας του Signal είχε παραβιαστεί. Η συνάντηση ήταν χαοτική και τελικά αντιπαραγωγική, έληξε σε λιγότερο από 90 λεπτά λόγω περιορισμών χώρου, χωρίς να ληφθούν αποφάσεις παρά μόνο να ακολουθηθεί το σχέδιο που είχαν θέσει οι συνήθεις ομάδες της αριστερής πρωτοπορίας. Διοργανώθηκαν αρκετές αντιδιαδηλώσεις για να απαντήσουν στις πολυάριθμες τοποθεσίες όπου οι φασίστες είχαν ανακοινώσει ότι θα διαμαρτυρηθούν κατά των εγκαταστάσεων υποστήριξης της μετανάστευσης. Παρακολούθησα το μεγαλύτερο με ανθρώπους από την τοπική μου συλλογικότητα και δεν υπήρχαν εκδηλώσεις, ούτε εμφανίσεις φασιστών πουθενά».

Μια συμμαχία ομάδων κατά του gentrification παρείχε μια δήλωση που συνοψίζει τη λευκή υπεροχή ως τη ρίζα που γέννησε τους ρατσιστικούς όχλους ενάντια στους μετανάστες που δημιούργησαν «**ακμάζουσες τοπικές οικονομίες σε όλο το Λονδίνο και σε ολόκληρο το Ηνωμένο Βασίλειο**».

Είπαν ότι η κοινοτική άμυνα είναι μια πράξη συλλογικής φροντίδας και ότι μια «**συνεχιζόμενη φασιστική εξέγερση**» είναι αναπόφευκτη «**μέχρι να αντιμετωπιστεί αποφασιστικά η ανισότητα, έως ότου οι επενδύσεις σε υποβαθμισμένες γειτονιές αντιμετωπίσουν τις προκλήσεις που αντιμετωπίζει η εργατική τάξη και έως ότου οι γειτονιές μας δεν ξεπουληθούν πλέον από τους κράτος σε επενδυτές ακινήτων».**

Ένα μέλος της συμμαχίας, ο Kernow Goldfinger, τόνισε στη δήλωσή του ότι «**η άμυνα και η ανθεκτικότητα της κοινότητας βρίσκονται στο επίκεντρο αυτού που κάνουμε. Οι πρόσφυγες αξίζουν να ενσωματωθούν σε προϋπάρχουσες κοινότητες, αντί να εξαναγκάζονται σε φορτηγίδες φυλακών και ερειπωμένα**

ξενοδοχεία, να υποβάλλονται σε κρατική βία και να κινδυνεύουν από ρατσιστικές επιθέσεις όχλου. Οι αυστηρότερες ποινές, τα γρήγορα δικαστήρια, η αυξημένη αστυνομική καταστολή και η επιτήρηση δεν θα βοηθήσουν κανέναν και φοβόμαστε ότι αυτά σύντομα θα στραφούν στις κοινότητές μας και σε όσους αγωνίζονται για ένα καλύτερο μέλλον».

Τουλάχιστον 1.280 άτομα συνελήφθησαν και 796 άτομα κατηγορήθηκαν για συμμετοχή στις ταραχές. Ένα 12χρονο αγόρι στο οποίο δόθηκε εντολή παραπομπής για 12 μήνες ήταν το νεότερο άτομο που καταδικάστηκε στην Αγγλία. Η μεγαλύτερη ποινή ήταν 9 χρόνια που επιβλήθηκε σε έναν 27χρονο στο Ρόδερχαμ για βίαιη αναταραχή, οπλοκατοχή σε δημόσιο χώρο και απόπειρα εμπρησμού με σκοπό να θέσει σε κίνδυνο τη ζωή του. Οι περισσότερες από τις ποινές ήταν κατά μέσο όρο 24 μήνες για βίαιη διαταραχή.

Σε απάντηση στις ταραχές, το κράτος ξεκίνησε έναν κατασταλτικό νέο νόμο που ονομάζεται Εθνικό Πρόγραμμα Βίαιων Διαταραχών. Οι υπερασπιστές της πολιτικής ελευθερίας και οι αντιφασίστες ισχυρίζονται ήδη ότι αυτός ο νέος νόμος θα στραφεί εναντίον των κοινοτήτων και των μειονοτήτων που υποτίθεται ότι προστατεύει.

Μια ευρέως διαδεδομένη άποψη στο Λονδίνο είναι ότι η καταστολή και οι συλλήψεις από το κράτος εναντίον ακροδεξιών ρατσιστών δεν είναι το φάρμακο για τη θεραπεία του ρατσισμού. Η μαζική εκροή κόσμου στους δρόμους την Τετάρτη 7 Αυγούστου έδειξε ότι η αυτοοργάνωση και η αυτοαντοχή είναι μια ξεκάθαρη επιλογή πέρα από ατομικές αλήθειες και ο αγώνας δεν αφορά προσωπικούς ανεμόμυλους, αλλά για μια συλλογική ικανότητα να είσαι παρών ακόμα και στα πιο σκοτεινά ώρες.

UNICORN RIOT
THE GOOSE
THE GOOSE
FOOD
LIFE